

Padu is gek

Miep Diekmann

bron

Miep Diekmann, *Padu is gek*. Leopold, Amsterdam 1991 (6de druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/diek001padu01_01/colofon.htm

© 2004 dbnl / Miep Diekmann & Jenny Dalenoord

Voor Jeroen

[Woordverklaring]

Wat het betekent:

<i>bakoba</i>	-	kleine banaan
<i>brua</i>	-	toverij (spreek uit: broea)
<i>Dokterstuin</i>	-	dorp op Curaçao
<i>funchi</i>	-	mais (spreek uit: foentsji)
<i>guyaba</i>	-	een vrucht, waar ook jam en vruchtesap van gemaakt wordt
<i>kabriet</i>	-	geit
<i>kashu</i>	-	schijnvrucht van de Kashu-boom
<i>kadushi</i>	-	zuilcactus
<i>kedsen</i>	-	tennisschoenen
<i>kerozine</i>	-	petroleum
<i>kunuku</i>	-	veld (spreek uit: koenoekoe)
<i>loko</i>	-	gek
<i>makamba</i>	-	blanke (ook scheldnaam)
<i>mango</i>	-	vrucht
<i>masha danki</i>	-	dank je wel (spreek uit: masja)
<i>mispel</i>	-	vrucht
<i>Nanzi</i>	-	slimme spin, centrale figuur in dierfabels
<i>ocho dia</i>	-	acht dagen, waarin een dode herdacht wordt met allerlei oude gebruiken (spreek uit: otsjo)
<i>Padu</i>	-	(spreek uit: Padóe)
<i>Pannekoek</i>	-	plantage op Curaçao
<i>patía</i>	-	watermeloen
<i>polís</i>	-	politie
<i>puña</i>	-	spotliedje (spreek uit: poenja)
<i>soeur</i>	-	non
<i>Spaanse Juffer</i>	-	schijfcactus

[Hoofdstuk 1]

Aan de zuidkust van het eiland Curaçao werd jaren, jaren geleden een kleine oceaanstomer tijdens een orkaan op het smalle strand geworpen. Zo lang is het al geleden dat er van het schip niet meer over is dan het bruin geroeste wrak. Zolang al, dat niemand van Santa Martha, het dorpje aan de baai, zich die ramp herinneren kan. Of misschien... de heel oude mannen en vrouwen nog wel. Maar zij spreken er liever niet over!

‘Padú!’

Padu hóorde de stem wel, die hem riep. De stem van zijn grootmoeder, mami Hilaria. Maar hij liep er geen stap vlugger voor. Mami Hilaria riep je altijd op een toon of het hele dorp in brand stond. Op een toon of de wereld op het punt was te vergaan. Padu kende dat van haar!

Toen hij nog heel klein was, had hij er groot ontzag voor gehad omdat ook zijn vader en zijn moeder er ontzag voor hadden. Maar nu hij ouder was, twaalf bijna, deed hij net als zijn grootvader Sjoontji: hij haalde zijn schouders er voor op en keek stomverbaasd over zoveel opwinding om niets. Want, dàt had hij met de jaren ook geleerd: mami Hilaria wond zich op over iedere kleinigheid.

‘Padu?’ Mami Hilaria was haar huis uitgekomen en wenkte Padu met een dreigende vuist, dat hij wel 'ns een beetje voort kon maken.

‘Nu kijk ik net als Sjoontji,’ dacht Padu terwijl hij zijn gezicht in een onverschillige grijns trok.

Maar, of hij werkelijk keek zoals zijn grootvader - die hij net als iedereen van Santa Martha gewoon Sjoontji noemde - kon hij

niet zien. Er was in hun huisje niet eens een spiegel, waarvoor hij het kon oefenen.

Hoe dichters Padu bij mami Hilaria kwam des te dreigender leek haar gezicht.

Padu keek nog eens om naar het smalle strandje, waar hij vandaan was gekomen. Zat hij er nog maar! Want dáár hoefde hij niet bang te zijn dat iemand hem met een standje opwachtte. Dat hij weer een of ander karweitje moest opknappen. Waar hij speelde was nooit iemand. Daar lag alleen het oude schip, met zijn ene kant scheef weggezakt in het zand. Hij zou...

Maar mami Hilaria liet hem geen tijd om er over na te denken, wat hij zóu.

Toen Padu vlak voor haar stond, liet hij zijn hoofd zakken. Dat was de gemakkelijkste houding als er iets voor je zwaaide, had hij uitgevonden. Automatisch telde hij zijn blote tenen, die door de opengeknipte neuzen van zijn afgetrapte *kedsen* staken. Hij wist best dat hij tien tenen had, zoals alle andere mensen. Maar hij moest ze toch altijd tellen. Vooral als hij een standje ging krijgen, thuis of op school. Dan was het net ofje het niet zo erg hoorde. Of degene, die je het standje gaf, tegen een ander sprak.

‘Éen... twee... drie... vier...’ begon hij weer zachtjes opnieuw. Zo had hij geleerd vlug te tellen. Maar nog voor hij bij ‘vijf’ was keek hij verwonderd op. Mami Hilaria gaf hem helemaal geen standje!

Ze vertelde dat ze weg moest, naar San Nicolas aan de overkant van de baai tegenover hun dorpje. Daar was verleden week iemand gestorven, die Padu niet kende. Maar de hele week waren er uit Santa Martha bewoners naar San Nicolas gegaan om te helpen bij de begrafenis. Eerst om bij de overledene te klagen. Dat was de taak van de oude vrouwen. Toen, om alles voor de begrafenis in orde te brengen. En vandaag gingen ze, mami Hilaria ook,

om de familie van de dode te helpen bij de laatste plechtigheden: het begrafenisfeest, waarbij iedereen zoveel eten en drinken kon als hij wilde. Dat werd altijd een echt feest, die laatste dag van de *ocho dia*, zoals de week na iemands dood genoemd werd. Net zo vrolijk als een communiefeest, of een oogstfeest. En vaak werden de mensen zó vrolijk dat er een vechtpartij van kwam. Of het bussie, waarmee de feestgangers naar huis gingen, kreeg een ongeluk. Dan waren er wéér doden, en kwam er wéér een *ocho dia*.

‘Op die manier komt er nooit een eind aan de doden,’ had Padu al eens gedacht. Want hij dacht graag over zulke dingen na.

‘Padu is gek!’ zeiden daarom de kinderen uit het dorp over hem, al wisten ze niet waaráán hij dacht. Maar ze zeiden het, omdat hij vaak roerloos ergens kon zitten en dan niet eens merkte wat er rondom hem gebeurde.

Padu wist ook wel dat de kinderen het alleen zo vaak zeiden, omdat Prikkie het altijd riep. Ze wilden vriendjes blijven met Prikkie, om niet het slachtoffer te worden van zijn streken. Dan was het nog beter dat Padu gepest werd. Die deed toch nooit iets terug!

‘Padu is gek! Padu is gek!’

Padu hóórde het Prikkie roepen, ook al was Prikkie niet in de buurt en riep niemand het. Maar hij was er zo aan gewend geraakt, het hoorde er bij!

Padu had zelfs nooit geprobeerd om die pestwoorden ‘Padu is gek’, op de achterkant van het naambord van hun dorp, uit te vegen. Prikkie had ze er met krijt op geschreven. Als de nonnen op school zouden weten dat ze Prikkie dáárvoor hadden leren schrijven!

Nee, hij deed er niets tegen. Dan zou Prikkie nog denken dat hij het erg vond. En hij zou het misschien op de muren van de huizen schrijven ook, onder de zwarte kruizen, die de bewoners

erop geschilderd hadden tegen Het Boze Oog, tegen het ongeluk.

Nee, hij was liever gek dan een dief, zoals Prikkie! Want om 'Padu is gek' op het naambord van het dorp te kunnen schrijven, had Prikkie op school een stukje krijt gegapt. Als soeur Stefanie, van hun klas, dáár achter kwam, zou er wat voor Prikkie zwaaien! Hun soeur Stefanie was niet gemakkelijk! Maar ze was ook een beetje doof en zag niet zo best door haar blauwe brilleglazen. Dus zóu ze het wel niet ontdekken. En de hele klas vond Prikkie natuurlijk weer een held.

'Een kunst om een oud mens te bestelen,' dacht Padu.

Pèts!

Op hetzelfde ogenblik had Padu een vinnige veeg om zijn oor te pakken.

Wat had hij nú weer gedaan?

'Je hebt weer niet geluisterd,' schreeuwde mami Hilaria. 'Kan jij nóóit luisteren?' Kwaad draaide ze zich om, ging het huisje in.

Padu had haar graag uitgelegd dat het zo moeilijk was om naar haar te luisteren, omdat ze nooit iets vertelde wat hij graag hoorde. Maar dan zou hij vast weer een pets om zijn oren krijgen. Niet dat hij het zo erg vond om de pijn. Maar hij vond het vervelend: altijd slaag. Waar was dat goed voor? Hij wist immers toch dat het altijd komen ging?

En een beetje gelijk had mami Hilaria wel: hij hād niet geluisterd. Misschien had ze deze keer iets gezegd dat wel plezierig was om te horen!

Gelaten ging Padu op het omgekeerde kerozine-blik zitten, dat naast het huisje stond. Als mami straks wegging, zou ze hem zien en zou ze vast nog een keer zeggen, waaraan hij denken moest.

Padu raapte een strootje op, dat voor zijn voeten lag, en stak het in een van zijn mondhoeken. Zó zaten de mannen uit het dorp

ook altijd als ze iets gewichtigs met elkaar te bespreken hadden. Wat dat gewichtigs was, daar was hij nooit achter gekomen. De gesprekken van de mannen waren meestal een geheimzinnige tekentaal vanuit de verte. Als je er vlakbij zou kunnen zitten! Maar kinderen mochten er nooit bij. En vrouwen ook niet. Maar die kwamen het toch altijd te weten. Want onder het wassen bij de kleine rots aan de baai, waarop ze hun wasgoed schoon sloegen, hadden ze het over allerlei zaken, waarvan vrouwen geen verstand horen te hebben. Over de verkiezingen bijvoorbeeld. Dat ging over mannen, die het op het eiland voor 't zeggen hadden. Zoveel wist Padu er wel van. Dat hadden ze op school geleerd.

Maar van heel die verkiezingen, waar hij niets mee te maken had, vond hij de *puñas* het leukst. Echte steken onder water, die de tegenstanders elkaar gaven, en die over het hele eiland gezongen werden. Je kon erom lachen dat de grote mensen dingen over elkaar zeiden, of ze nog kinderen waren.

‘Aáh, Padu!’

Maddalena, die in het laatste huisje van de rij woonde en net als Prikkie bij hem in de klas zat, hield vanuit de verte iets omhoog. Padu kon niet zien wát.

Hij wilde ook niet zien wát.

Hij deed zelfs of hij Maddalena niet gehoord had. Maddalena zou wel net zo zijn als de anderen, die hem achter zijn rug voor *loko*, voor ‘gek’, uitmaakten. Hij had haar niet nodig. Iemand kon nog zo aardig zijn in je gezicht, je wist nooit hoe hij achter je rug deed. Al had je twee ogen, je kon geen twee dingen tegelijk zien! Aan Prikkie wist je wat je had: die schold je uit waar je bij stond. Maar Maddalena met haar gegiechel altijd, met haar lievigheid!

Om haar niet meer te hoeven zien, keek Padu naar hun ezel, die aan een paaltje bij het huis stond vastgebonden. Het was een ezel zoals de meeste mensen van het dorp er een hadden: mager

en met een dof vel, en altijd een beetje verdrietig om te zien. Dat vond Padu tenminste. Maar of de ezel werkelijk verdrietig was, daar kwam je nooit achter. Zo'n dier zei er niets van. Dat keek óók altijd of het nooit ergens naar luisterde.

‘Net als ik,’ dacht Padu.

Hij aaide het dier even over zijn dunne poot. De ezel bewoog niet. Dát had hij zeker ook niet eens gemerkt!

‘Net als ik,’ dacht Padu weer.

Daarom hield hij misschien zoveel van de ezel, omdat ze op elkaar leken. Daarom hield hij er meer van dan van wie in het dorp ook. Meer zelfs dan van Sjoontji en mami Hilaria. Of hij meer van de ezel hield dan van zijn vader en moeder, die al meer dan een jaar van het eiland weg waren om ergens anders geld te verdienen met werken, wist hij niet. Een vader en een moeder zijn iets anders dan een ezel. Ook al zijn ze weg.

Uit een van zijn gescheurde zakken haalde Padu een kleine mondharmonika tevoorschijn. Voor hij hem aan zijn lippen zette, keek hij eerst schichtig om naar hun huisje. Als hij heel zachtjes speelde zou mami Hilaria het misschien niet horen. Ze hield niet van de muziek, die hij met zijn mondharmonika maakte. Omdat het geen muziek was, zoals ze zei. Maar Padu zelf vond het veel mooier dan dat krijsende lawaai uit de oude koffergrammofoon. Van alles in haar huis hield mami Hilaria het meest van die oude muziekkast, omdat ze die gekregen had van de mevrouw, bij wie ze jarenlang in de stad het eten had klaargemaakt.

Maar van alles wat er in huis was, hield Padu het meest van zijn mondharmonika, omdat hij die van zijn vader en moeder gekregen had. Hij deed zijn ogen dicht, terwijl hij probeerde het liedje te spelen dat de zangjuffrouw hun op school geleerd had. Met je ogen dicht leek het net of je de melodie beter terug kon vinden.

Maar hij deed ze vlug weer open. Vlakbij hadden voetstappen geklonken. Bliksemsnel borg Padu de harmonika in zijn broekzak. Want mami Hilaria hoefde die niet te zien.

Maar ze had hem al gehoord! Want toen ze Padu passeerde, haalde ze zo diep adem, klakte ze met haar tong zo hard tegen haar verhemelte, dat Padu ook zonder woorden begreep wát ze ermee bedoelde. Zeker, dat hij wel wat beters kon doen dan dat ‘valse geblaas’, zoals ze het noemde.

‘Je weet wat ik je gezegd heb,’ zei ze voor ze verder liep.

Padu knikte, ook al wist hij het niet. Hij had immers niet geluisterd daarnet! Dat wist mami Hilaria. En toch zei ze: ‘Je weet, wat ik je gezegd heb.’

Uit de woorden van grote mensen werd je ook nooit wijs!

Had mami Hilaria aan zijn gezicht gezien wat hij dacht? Want ze vervolgde: ‘Pas goed op de ezel. Als hij losraakt, weet je wat er gebeurt!’

Ja, dát wist Padu wel!

IJverig knikte hij van ‘ja’.

In de verte klonk de claxon van een auto. Dat zou het bussie zijn, waarmee zijn grootmoeder naar San Nicolas ging. Padu zag dat ze vlugger ging lopen en haar omslagdoek steviger over haar hoofd trok.

‘Zou ze gauw terug komen?’ vroeg hij hardop aan de ezel.

‘Vanavond laat pas,’ was het onverwachte antwoord.

Padu schrok er zo van dat hij bijna van het kerozine-blik aftuimelde. Je hoorde op school wel eens verhalen over dieren die spreken konden. Maar bij hen in het dorp, in Santa Martha, kon zoiets toch niet gebeuren?

‘Aura is ook naar San Nicolas,’ ging de stem verder.

En toen herkende Padu die ineens. Wat een stommerd, wat een achterlicht was hij om te denken dat het dier gesproken had!

Dat was de stem van Maddalena! Aura was de getrouwde zus van Maddalena. Ze woonde met haar man en hun baby Editha in het huisje van Maddalena's moeder. Waar Maddalena's vader was, wist Padu niet. Maddalena wist het zelf niet eens. Er moest wel iets ergs gebeurd zijn vroeger, want zelfs Prikkie plaagde er Mad-

dalena niet mee. En dat wilde wat zeggen!

‘Kom maar voor de dag, hoor! Ik heb gehoord dat jij het bent,’ wou Padu tegen de verborgen Maddalena roepen. Maar wie weet hoe lang ze dan in zijn buurt zou blijven rondhangen! En hij wilde weer terug naar het strand, naar de oude boot. Daar had niemand iets te maken. Niemand van de anderen durfde er trouwens te komen. Ze waren bang voor de geesten van de verdrongen zeelui.

Padu vond het niet de moeite waard om de jongens uit zijn dorp te vertellen, dat hij nog nooit geesten bij het oude scheepswrak ontdekt had.

Zou dat komen, omdat hij nooit vergat eerst zijn ogen even dicht te doen voor hij het strand, de boot, in het oog kreeg? Of dat de geesten - als ze er waren - op een afstand hield, wist hij niet zeker. Zijn moeder, die uit Suriname kwam, had hem jaren geleden eens gezegd dat geesten niet zo gauw op iemand afkomen als ze je ogen niet kunnen zien.

Omdat zijn móeder dat verteld had en omdat Padu zich nóg kon herinneren hoe haar stem toen geklonken had, sloot hij altijd even zijn ogen voor hij het strand opging. In dat korte ogenblik dacht hij nooit aan de geesten, waarvoor hij bang zou moeten zijn. Maar hij dacht aan zijn moeder, en wat ze op datzelfde ogenblik zou doen in dat andere land, waar ze werkte. En of ze op dit ogenblik ook aan hem dacht. Of ze kon weten, hoe hij hier op het strandje stond.

Nee, de jongens uit het dorp moesten maar blijven geloven dat er geesten bij het oude scheepskarkas waren. Dat was rustiger voor hem. Het strand was de heerlijkste speelplaats die je je denken kon. En al wáren er geesten - dat was niet zo erg als pláággeesten, zoals Prikkie en zijn bende.

‘Zeg...’ Maddalena was tevoorschijn gekomen. ‘Je kreeg op je kop, hè?’

Onwillig knikte Padu. Erom liegen kon hij niet. Maar erover praten met Maddalena, met een meisje, ook niet!

‘Trek je er maar niets van aan,’ zei Maddalena.

Jawel, ook dat nog! Ze dacht zeker dat ze hem troosten moest. Dat het hem ook maar iets schelen kon! De mannen hadden gelijk als ze zeiden dat vrouwen nergens verstand van hadden. Dat zag je nu weer aan Maddalena. En aan mami Hilaria ook! Die had helemaal geen verstand van muziek, van zijn mondharmoonika-muziek. Die vond zo'n krijsende koffergrammofoon mooier!

‘Ik krijg zo vaak op m'n kop,’ ging Maddalena vertrouwelijk verder.

Padu knikte: dat wist hij al! Maddalena's moeder en Aura, haar zuster, hadden nog schellere stemmen dan mami Hilaria. Als zij hun hart luchtten tegen Maddalena was dat tot helemaal aan het eind van de rij huisjes te horen!

Maddalena had de hoofdknik van Padu als toestemming opgevat om bij hem te komen zitten. Ze hurkte naast hem neer, zocht ook een strootje van de grond. Ze stak dat - net als Padu, als de mannen - tussen haar tanden.

Verachtelijk spuugde Padu het zijne uit. Hij hield niet van mensen die een ander nadeden. En zeker niet van meisjes, die een gezicht trokken of ze alles konden nadoen, wat ze van de jongens zagen.

Maddalena had het niet gemerkt. En toen werd Padu kwaad op haar, omdat ze het niet gemerkt had.

Zonder iets te zeggen stond hij op, gaf een trap tegen het kerozineblik, zodat het bijna tegen Maddalena aanvloog en liep langzaam in de richting van het strandje.

‘Nu denkt ze natuurlijk Padu-is-gek, zoals op het bord staat,’ dacht Padu.

Soms liep hij met opzet te verzinnen wat andere mensen van hem dachten. Wanneer hij dan op het stille strand bij de oude scheepsromp kwam, vond hij het dubbel-fijn dat hij alleen was.

Naar de ezel keek hij niet meer om. Dan zou hij ook Maddalena moeten zien zitten. En een beetje schuldig voelde hij zich toch wel. Kon Maddalena het helpen dat hij het niet prettig vond als ze aardig tegen hem deed, als ze achter hem aanliep? Wanneer hij dat niet wilde, moest hij het haar zeggen. Maar dat durfde hij niet. Al was de waarheid spreken nog geen onbeleefdheid. Of, deed hij het niet, omdat hij wist dat Maddalena nog meer dan hij op haar kop kreeg? En hij wist hoe je je dan voelde!

‘Padú!’

‘Stil laten roepen,’ dacht Padu.

Hij zette het op een lopen. Buiten adem kwam hij op het strand aan.

Altijd was het een verrassing voor hem het aangespoelde schip te vinden. Het leek of het iedere keer, nadat hij het achtergelaten had, weer opnieuw was aangespoeld. Want het was op zo'n geheimzinnige manier jaren geleden gekomen, dat het best op een even geheimzinnige manier zo maar kon verdwijnen!

Padu liep tot vlak bij het water. Eb en vloed waren er niet aan het strand. Alleen als er ergens ver over zee een orkaan was of een tyfoon kwam de zee wel eens zo hoog, dat het water door het gat in de scheefgezakte wand van de boot naar binnen stroomde.

Door die opening, die zo groot was dat je er gebukt door naar binnen kon, kroop Padu het scheepswrak in. Eerst keek hij naar boven naar de strak-blaauwe lucht boven zijn hoofd, naar het schelle licht van de zon. Toen gingen zijn ogen langs de roestige binnenwanden. Met staafjes koraal had hij er tekeningen op gemaakt. Vreemde dieren, die alleen maar in zijn verbeelding bestonden. Bloemen, die niet op het eiland groeiden, maar mis-

schien wel in landen waar hij nooit van zijn leven zou komen.

‘Ga je weg,’ zei hij zachtjes.

Hij trok een van zijn kedsen uit, smeed die naar een krabje, dat over zijn tekeningen kroop. Met schelp en al viel het beestje in het zand. Padu keek er verder niet naar om. De krabbetjes konden wel lastig zijn, maar als ze van zijn tekeningen afbleven zou het hem een zorg zijn wat ze deden!

Terwijl hij zijn mondharmonika uit zijn zak nam, ging hij op het sinaasappelkratje zitten, dat hij eens van huis had mee gesmokkeld naar het schip. Iedere keer als hij erop ging zitten, dacht hij: ‘Wanneer zal mami Hilaria merken dat het weg is?’ Maar dan probeerde hij vlug een prettig verhaal te verzinnen dat je net zo lang kon maken als je wilde. Bijvoorbeeld, dat op een goede dag ineens zijn vader en zijn moeder thuis zouden zijn. En wat ze dan allemaal voor hem hadden mee gebracht.

Eigenlijk was er niets wat hij zo graag wilde hebben als een broer. Stel je voor dat ze wérkelijk een broer voor hem mee brachten, zodat hij niet meer zo alleen zou zijn, dan zou het toch altijd een klein broertje zijn. En aan kleine kinderen had je niks. Dat zei Maddalena. Die kon het weten, want ze moest altijd met de baby van haar zuster Aura optrekken, omdat Aura in een van de huizen van Dokterstuin als dienstmeisje werkte.

Dan was een ezel misschien toch leuker.

‘De ezel is er ook nog,’ zei Padu hardop. De wanden van het lege schip weerkaatsten zijn woorden zo akelig hol dat hij er van schrok.

Dat had hij nu wel gezegd: de ezel is er ook nog. Maar wás dat zo? Hij had niet meer naar het dier omgekeken in zijn haast om van Maddalena weg te komen.

‘Waarom zou hij er niet meer zijn? Hij stond goed vast,’ zei Padu, weer flink hardop.

Toen de scheepswanden ook die woorden luid weerkaatsten, was hij tevreden. Het had net geklonken of een ander het gezegd had. En dan was het waar! Want in het dorp kregen altijd de ánderen gelijk, nooit hij!

‘Ziezo!’ Dat zei soeur Stefanie ook als ze de klas een verhaal ging vertellen - het heerlijkste van alles wat er op school te beleven viel. Dan kreeg je zo'n gevoel alsof er alleen nog maar prettige dingen konden gebeuren, en alle nare dingen voorgoed vergeten waren. Of ze zelfs nooit bestaan hadden.

Toen zette Padu de harmonika aan zijn lippen. De aarzelende wijs, die als een tweede stem langs de scheepswanden bij hem terug kwam, leek hem het mooiste wat er op dat ogenblik in de wereld was.

[Hoofdstuk 2]

Mami Hilaria was nog in San Nicolas en Padu zat nog op zijn kistje in de oude scheepsromp toen het al donker begon te worden.

Maar waar was de ezel? Niemand had gezien dat hij was losgebroken. Niemand had gehoord dat hij het rotsige paadje tussen de cactussen was in gelopen.

‘Padú!’

Sjoontji kon zijn kleinzoon zo hard roepen als hij wilde, Padu kwam niet tevoorschijn. Met zijn oude, rimpelige hand ging Sjoontji over de ruwe paal, waaraan de ezel vast gezeten had. Dáár had het dier moeten staan. Maar, het stond er niet!

Sjoontji floot tussen zijn tanden, een hoog, scherp geluid: voor de ezel het teken dat hij bij zijn baas moest komen.

Er gebeurde niets.

Toen riep Sjoontji nog eens: ‘Padú!’

Zijn stem klonk niet dreigend en kwaad, zoals die van mami Hilaria wanneer ze Padu nodig had. Sjoontji maakte zich nooit kwaad, Sjoontji werd niet vlug boos. Wanneer mami Hilaria Padu een pak rammel gaf en Sjoontji was erbij, zei hij altijd met zijn langzame, lage stem: ‘Van slaan wordt een mens niet anders.’ Maar hij hield mami Hilaria ook niet tegen als haar handen weer eens extra los zaten. Mami Hilaria wás nu eenmaal zoals ze was. Ze moest vlug slaan en schelden, ook al meende ze het niet zo erg. Dat moest je dan ook maar laten zoals het was, vond Sjoontji. Aan een mens veranderde je niet veel!

Sjoontji wilde al naar de burens gaan om te vragen of die de ezel hadden zien lopen, toen Padu er aan kwam. Zonder een woord te zeggen bleef Sjoontji naast de scheefgetrokken paal staan tot zijn

kleinzoon vlak voor hem stil hield.

Met ogen, groot van schrik, keek Padu van de paal naar zijn grootvader. Dat Sjoontji niets zei was veel verschrikkelijker dan het schelden en dreigen van mami Hilaria geweest zou zijn. Hij had veel liever gehad dat die hand van zijn grootvader, die langzaam, langzaam over de lege paal bleef strijken, hem een klap gaf. Dan wist hij hoe hij kijken moest. Nú wist hij zich geen raad!

‘De ezel is weg?’ zei Padu tenslotte zachtjes, maar zo alsof hij het gevraagd had. Alsof Sjoontji zou antwoorden: ‘Nee, hij is niet weggelopen. Ik heb hem even aan Paulu van hiernaast uitgeleend.’

Maar Sjoontji blééf zwijgen.

‘Zal ik gaan zoeken?’ vroeg Padu aarzelend.

Hij wist best dat kinderen in het donker niet door de *kunuku* mochten zwerven, maar hij hád iets moeten zeggen.

Sjoontji schudde zijn hoofd. Het was amper te zien, zijn gezicht was even zwart als de avond. ‘Misschien komt hij terug.’ Toen ging hij het huisje binnen.

Padu bleef buiten, naast de paal waaraan de ezel vast had moeten zitten. Net als zijn grootvader streek hij met zijn hand over het

ruwe hout. Meteen had hij een splinter in een van zijn vingers. Hij probeerde hem eruit te trekken. Het lukte niet en hij deed er verder geen moeite voor. Het was of de pijn een verdiende straf was, omdat hij niet gedaan had wat mami Hilaria hem had opgedragen.

‘Was ik nu maar hier blijven zitten, al was het met Maddalena,’ dacht hij. ‘Dat is niet zo erg als het weglopen van de ezel.’

Op zulke ogenblikken voelde hij plotseling hoe verschrikkelijk het was dat zijn vader en moeder er nooit waren. Zijn moeder had er vast raad op geweten. Natuurlijk zou hij van haar ook op z'n kop hebben gekregen. Maar daarna had hij zich niet meer druk hoeven te maken. Want zij zou wel zorgen dat alles in orde kwam. Hóe, dat kon Padu zich niet voorstellen. Maar ze zóu er voor gezorgd hebben.

‘Psst...’

Padu keek om. Het was nu zo donker dat er bijna niets te onderscheiden viel. Alleen de gele cylinders van het gas, naast de huisjes, zag je duidelijk. Als je je ogen half dicht kneep leken ze op vreemde kabouters uit de sprookjesboeken, waaruit ze je vroeger in de klas voorlazen. Kabouters, dat was zoiets als sneeuw. Je kon het je niet voorstellen, al had je er nog zoveel plaatjes van gezien en er nog zoveel over gehoord.

‘Psst, Padu...’

Uit het donker maakte zich een schim los. Padu kneep zijn hand stevig om de ruwe paal, ook al liep hij de kans dat hij nòg een splinter in zijn vingers kreeg. Bang was hij niet. Maar als je niet wist wat er het volgende ogenblik gebeuren ging, kreeg je toch altijd zo'n gevoel of je je goed aan iets vast moest houden.

Hij slikte eerst voor hij riep: ‘Ja?’

‘Zeg, Padu...’ Met de baby van Aura op haar arm bleef Maddalena voor Padu draaien. Haar gezicht, dat blanker was dan dat

van de andere kinderen in het dorp, zag er in de schemer spookachtig uit. ‘De ezel is weg, no?’

‘Hoe weet je dat nu weer?’ vroeg Padu.

Maddalena wist altijd meteen wat er gebeurd was en daar kon hij ook niet tegen.

‘Ik hoorde dat Prikkie...’ Angstig keek Maddalena om in het donker. Als Prikkie nu in de buurt was...

De baby begon zachtjes te huilen.

‘Ssj...ssj!’

Verschrikt schudde Maddalena het kind zachtjes heen en weer. Het gehuil zou Prikkie kunnen verraden dat ze hier bij Padu was.

‘Zo, heeft Prikkie het gedaan?’ vroeg Padu fluisterend. Hij begreep dat hij fluisteren moest terwille van Maddalena.

Maddalena haalde haar schouders op. Ze vond dat ze nu genoeg gezegd had. Het was niet nodig dat ze er meer over losliet. Padu moest er maar van denken wat hij wilde.

Geruisloos draaide ze zich om en verdween met de baby in de richting van haar huis.

‘Maddalena!’

Of Padu had het niet hard genoeg geroepen, of Maddalena had hem niet willen horen, want ze kwam niet terug. Padu haalde zijn schouders op: eigenlijk wist hij al genoeg. Zou hij tegen Sjoontji zeggen dat Prikkie meer van het verdwijnen van de ezel wist?

Lang dacht hij er over na, met een rimpel tussen zijn wenkbrauwen en zijn handen tot vuisten gebald in zijn broekzakken. Maar als Sjoontji hem geloofde en naar Prikkie ging, zou die toch zeggen dat hij van niets wist. Want Prikkie kon nog beter liegen dan schélden! Zelfs als Prikkie toegaf dat hij de ezel had losgemaakt, hadden ze het dier nog niet terug. Want Prikkie was na-

tuurlijk niet blijven kijken welke kant het dier uit liep. Als Prikkie iets had uitgehaald, holde hij altijd meteen hard weg.

Padu zuchtte eens. Nu had hij iets ontdekt en toch was het beter wanneer hij er over zweeg.

Hij zou maar meteen gaan slapen, nog voor mami Hilaria terug was van San Nicolas. Als ze dan zou horen dat de ezel weg was, sliep hij al. En als hij wakker zou worden van haar getier, zou hij net doen alsof hij sliep. En dan morgen heel vroeg opstaan.

Wie weet was de ezel vlak bij huis! Misschien was hij ook bang voor het donker, bang voor de grote cactussen - de *kadushi's* en de *Spaanse Juffers* met hun scherpe stekels.

Maar toen schudde Padu zijn hoofd weer. Ezels en geiten, de magere *kabrieten*, trokken zich niets van de cactussen aan. Ze liepen rustig dagenlang met stukken cactus aan hun huidhaar geklit.

Even voelde hij met één vinger aan de mondharmonika in zijn zak. Die had hij tenminste nog. En de boot was er ook nog. Die kon Prikkie niet laten weglopen!

Het vrolijkte hem een beetje op. Wie weet was de ezel morgen weer terug bij de paal naast het huis, net of er niets aan de hand was geweest.

‘Als hij uit zichzelf terugkomt, zal ik heen en weer naar Pannekoek gaan, om daar op de plantage een paar mooie bakobabladen voor hem te plukken,’ beloofde Padu in stilte. Zijn hart klopte in zijn keel, want die bladeren mochtje niet plukken. Nou, voor die ene keer moest het dan maar!

Aan het lawaai, dat de vogels maakten, hoorde Padu de andere ochtend dat het licht begon te worden. Zachtjes stond hij op van zijn dunne matras op een paar sinaasappelkisten, en schoot zijn kleren aan. Wassen hoefde niet, water was duur. Waarom zou je

dat verspillen om je schoon te maken? Van het stof op de droge kunuku-wegen werd je toch immers meteen weer vuil!

Van een roestig dekseltje, dat op een kastje lag, nam hij een dun takje van de kokosboom en wreef met de witte, opengespleten kant over zijn tanden. Daar werden ze schoon van en bleven ze mooi wit. Dat zei mami Hilaria tenminste en die deed het ook trouw iedere morgen, al hielp het haar niets. Haar tanden leken bijna zwart.

‘Omdat ze altijd van die zwarte sigaretten rookt met het vuur naar binnen in haar mond,’ dacht Padu.

Buiten haalde hij diep adem. Hij voelde zich suf, want hij had weinig geslapen uit angst dat mami Hilaria zou merken dat hij niet echt sliep. En, omdat hij was blijven liggen luisteren of de ezel uit zichzelf terug zou komen.

Maar de paal was nog net zo leeg als de avond tevoren.

Padu keek naar zijn vinger, waar de splinter in zat. Je kon het kloppen niet zien, maar wel voelen.

‘Als de ezel terug is haal ik die splinter er pas uit,’ zei hij in zichzelf. Dan had hij meteen een goede reden om te blijven zoeken.

Padu geeuwde eens, rekte zich uit en bleef toen doodstil staan om het blauwe duifje, vlak voor zijn voeten, niet aan het schrikken te maken. Hij had niets voor de vogel te eten. Zelf had hij sinds de vorige middag niets naar binnen gekregen. Gisteravond had hij er Sjoontji niet om durven vragen. En nu wilde hij niet zomaar iets nemen, meer uit angst dat mami Hilaria het horen zou en over de verdwenen ezel zou beginnen, dan uit angst dat ze hem voor straf geen eten wou geven.

Hij moest maar vlug op weg gaan dan kwam hij wel ergens langs een stukje land waar *guyaba's* of *mispels* of *mango's* te vinden waren.

‘Au!’ In zijn haast had hij zijn blote tenen gestoten tegen een

uitstekend stukje rots in het pad. Dat kon er ook nog bij, een paar bloedende tenen. Padu haalde zijn schouders op terwijl hij langzamer het pad afliep. Op alle huizen konden nog zoveel kruizen staan tegen het Boze Oog, als het ongeluk je eenmaal te pakken had, hielp er weinig tegen! Je moest het maar dragen zoals het kwam. Dat zei soeur Stefanie op school ook altijd. Maar bij háár hoefde je niet met het Boze Oog, met *brua*, aan te komen. Zij noemde zoiets de Voorzienigheid.

Padu schatte dat het nu een uur of zes was. Hij moest zorgen vlug buiten het dorp te komen, want over een half uur kwamen de vrouwen buiten om naar de kerk te gaan. Niet, dat ze hem niet mochten zien. Maar wanneer ze wisten dat de ezel weg was, vroegen ze natuurlijk of hij het dier al gevonden had. Zo'n stomme vraag! Ze hoefden alleen maar uit hun ogen te kijken om te zien dat hij immers niets bij zich had!

Padu zette het ineens op een lopen, zo maar, hij wist niet waarom. Hij had er nog niet eens over nagedacht welke kant hij uit zou gaan. Als hij rechtdoor liep, kwam hij op de weg naar Pannekoek. Maar wie zei dat de ezel netjes op de grote weg was afgelopen? Als het dier tussen de velden en de cactuspaadjes gebleven was, dan was er een kleine kans dat hij hem terug zou vinden.

Maar als hij de grote weg genomen had? Dan was alle hoop verloren. Want over de grote weg reed de *polís*, met de jeep of met de motor. En als die een loslopende ezel zag, werd het dier zonder meer opgepikt en meegenomen naar de omheining achter de politiepost. Daar moest hij blijven tot zijn baas hem kwam afhalen. Dat afhalen kostte de baas flink wat geld. Op die manier wilde de *polís* de mensen afleren om hun ezels los te laten lopen.

Verachtelijk klakte Padu met z'n tong, zoals mami Hilaria altijd deed wanneer ze geen woorden genoeg had om haar verontwaardiging te luchten.

‘Zo'n polís in zo'n duur pakje, die er net uitziet of de hele wereld van hem is, die weet niet eens dat het de schuld van de ézel is als hij los loopt, en niet van de mensen,’ dacht Padu.

Een ezel deed nu eenmaal waar hij zin in had. In dit geval niet, want Prikkie had hun ezel los gemaakt. Maar anders was het toch wel zo!

Padu stond stil om zijn broekriem strakker aan te halen. Werd een mens zo vlug mager als hij een paar maal niet gegeten had? Nooit gedacht! Dat zijn broek was afgezakt van het harde hollen kwam niet bij hem op.

Met zijn hand veegde hij het stof van zijn bebloede tenen, en die hand smeerde hij weer af aan zijn hemdje. Ziezo, en nu eens even goed nadenken wat hij verder ging doen! Maar om na te denken moest hij eigenlijk zitten, het liefst op zijn kratje in het oude schip.

‘Dat is hier niet,’ zei hij resoluut.

Veel tijd om te blijven lummelen had hij niet. Om acht uur moest hij op school zijn. Maar als hij tegen die tijd de ezel nog niet op het spoor was, ging hij vandaag niet!

‘Zó!’ zei hij flink tegen zichzelf. Want er was wel moed voor nodig om een dag van school weg te blijven. Zelfs Prikkie had dat nog nooit gedurfd. Wanneer je niet ging, kon zelfs de polís je niet dwingen er naartoe te gaan. Maar oei, dat gezicht van soeur Stefanie als je je dan weer liet zien! Dagenlang deed ze net of je niet bestond. Hij had dat eens meegemaakt van José, die een dag was weggebleven om met zijn oudste broer te gaan vissen in hun boot op zee.

De gedachte aan de polís had Padu ineens een idee gegeven. Zou hij eerst eens gaan kijken bij de politiepost of hun ezel daar stond? Als dat zo was, hoefde hij niet verder te zoeken. Jammer, dat er nu niemand in de buurt was aan wie hij zijn plan vertellen

kon. Iemand die kon zeggen: ‘Dat is heel verstandig van je gedacht.’

Zijn trots duurde niet lang. Een wandeling naar de politiepost duurde zeker een uur als hij flink doorliep. Op dit vroege uur zou er vast geen bussie langs komen, dat hem kon meenemen. De bussies, die op de weg waren, reden allemaal uit de richting Westpunt naar het zuiden, naar de stad, met groenten of kippen voor de markthal. En hij moest van het westen naar het oosten toe. Later wou hij naar zee. Dan moest je ook goed weten wat noord was en wat zuid.

In slenterpas begon Padu aan zijn tocht naar Pannekoek - dat lag bijna op de helft. Tussen Pannekoek en Dokterstuin zag hij misschien toch een bussie! Om nog beter te zien, trok hij voorzichtig bij ieder oog een paar oogharen uit. Dat hielp als je slaperig was, had zijn moeder hem eens verteld. Zou ze hem hier zien lopen?

Hoe dichterbij Padu de politiepost naderde des te langzamer ging hij lopen. Niet, omdat hij ondertussen links en rechts rondkeek of hij de ezel soms op een zijpaadje zag. Of omdat hij zo nu en dan een paar vruchten nam uit bomen van de plantages, die hij passeerde. Nee, hij voelde dat hun ezel op de politiepost moest zijn. Wanneer hij het dier daar achter in de omheining zou zien staan, kon hij niet meer denken: misschien vind ik hem gewoon langs de weg, dan kan ik hem gewoon mee naar huis nemen.

Zolang hij nog niet bij de post Dokterstuin was, was er nog hoop. Maar hoe langzaam hij ook liep, hij kwam toch bij de bocht in de weg waar hij het huis-van-de-polís, zoals hij het noemde, kon zien liggen.

‘Nu eens even denken,’ zei Padu.

Gelukkig was er een groot rotsblok langs de weg waarop hij zitten kon. Maar van denken kwam niet veel. Zijn ogen hadden het

te druk. Ze moesten de ingang van de post in de gaten houden: of er soms een polís uit kwam. Als die hem zou zien en hem zou vragen wat hij hier deed?

Padu vergat dat de politiemannen wel iets anders te doen hadden, ook al was het nog vroeg in de morgen. En dat ze in dat jongetje, dat daar in de verte op een steen zat, met zijn hoofd gebogen over z'n knieën, heus Padu niet zouden herkennen.

‘Ik moet aan de achterkant zien te komen, bij de omheining,’ dacht Padu peinzend. ‘Maar als ze me zien? Wanneer ik er gewoon langs loop, denkt niemand er iets van. Maar wanneer ik blijf staan...’

Hij probeerde zich voor te stellen wat er gebeuren zou als één van de polís op hem af zou komen en zou vragen: ‘Zoek je iets?’

‘Dan schud ik van nee,’ besloot Padu. ‘En dan zegt de polís weer: ‘Is een van die ezels misschien van jou? Van je familie?’

Dan moest hij weer ‘nee’ schudden. Twee maal of drie maal, want de polís moest hem geloven. Maar de polís zou hem natuurlijk toch niet geloven. En die zou verder vragen: ‘Die ezel met dat zwarte vlekje bij zijn rechteroor, is dat niet de ezel van Sjoontji van Santa Martha?’

Als het zover was, kon hij er maar het beste hard vandoor gaan, en de hele dag niet thuis komen, en de dag daarna ook niet. Want de polís zou vast en zeker naar Sjoontji gaan en zeggen: ‘Die ezel van jou liep weer eens los. Hij staat nu bij ons. Betaal je boete maar vlug, dan kan je hem terug komen halen. Als je ermee wacht heb je kans dat iemand uit de stad het dier koopt.’

Dàt zei de polís altijd. Als er immers teveel ezels in de omheining stonden, moesten zij er voor zorgen. Natuurlijk gebeurde het wel eens dat er iemand van de plantages kwam, die een ezel nodig had, en die goedkoop bij de polís kocht. Vijf gulden voor een hele ezel was niet veel. Maar wanneer je die vijf gulden als

boete moest betalen, alleen omdat de ezel zijn eigen gang was gegaan, dan was het een reusachtig bedrag.

De polís probeerde dus altijd de ezels weer zo vlug mogelijk bij hun eigenaars kwijt te raken.

‘Als nu iemand anders uit het dorp de ezel eens voor Sjoontji terug haalt?’ dacht Padu. ‘Dan weet de polís niet dat het dier van ons is.’ Want hoe vaker dezelfde ezel los werd aangetroffen des te hoger werd de boete iedere keer.

Maar Padu wist ook wel dat er in heel Santa Martha niemand te vinden was, die dat wilde doen. Ze hadden bijna allen ezels, die allemaal wel eens losbraken. Ja, ze waren daar gek!

‘Gek ben ik alleen maar, no?’ dacht Padu. Hij grinnikte. Zo'n gezicht trok hij altijd als hij de kinderen hoorde roepen: Padu is gek.

‘Kom!’

Nog één keer keek hij wantrouwend naar de politiepost, bond een losse veter van zijn schoen goed vast - als hij hard zou moeten weghollen, kon hij er niet over vallen. Wát de polís met hem ging doen wanneer hij hem te pakken kreeg, wist Padu niet. Maar het was beter daar niet op te wachten!

Zo haastig stak hij de weg over dat hij bijna onder een voorbijrijdend bussie kwam. Kwaad gilte Padu de chauffeur na. ‘Die weg is niet van jou alleen, no!’ Toen schoot hij met een vaart het zijpaadje langs de politiepost in. Stel je voor dat de polís hem had horen schreeuwen! Een mens mocht wel drie hoofden hebben om altijd aan alles tegelijk te denken!

Padu vertrok zijn gezicht in een grijns. Als hij drie hoofden had, zou Prikkie misschien zeggen dat hij driemaal gek was. Nee, één hoofd was toch maar het beste!

Plotseling stond hij stil. In gedachten was hij bijna te ver doorgelopen. Plat op zijn buik liet hij zich naast het gaas van de omhei-

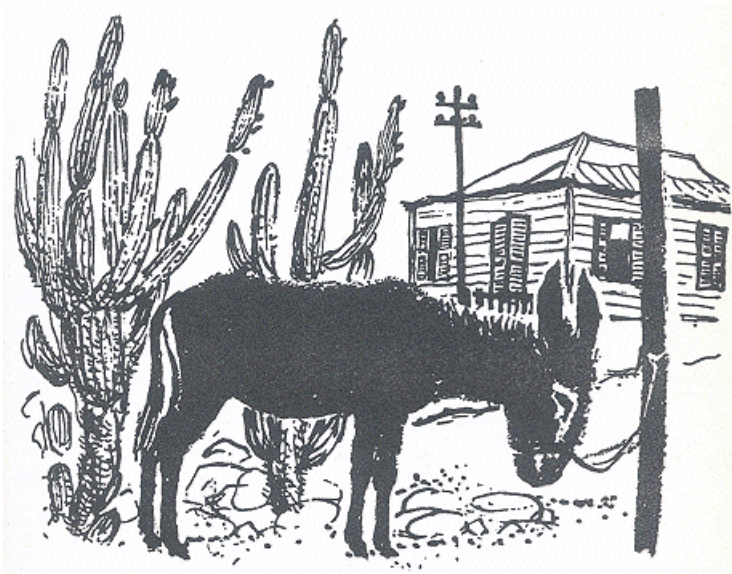
ning vallen. Mooi, stevig gaas was dat! Als zij zoiets in Santa Martha zouden hebben, zou er nooit meer een ezel weg kunnen lopen. Dan hoefde je daarover nooit meer in angst te zitten.

Maar dat mooie gaas kostte teveel geld. De polis kon zoiets wel betalen - van het geld dat ze met de boetes binnen kregen, zeker!

Padu durfde bijna niet op te kijken, zo bang was hij dat hij hun ezel tussen de andere ezels zou ontdekken.

Langzaam begon hij de dieren te tellen. Toen hij bij de zesde kwam, hield hij op. Als hij aan de andere kant was begonnen, had hij hun ezel niet zo gauw hoeven te zien.

Daar stond-ie!

Het leek of hij nog sliep. Maar misschien hield het dier zich maar zo, net als hij vannacht gedaan had om geen standje van mami Hilaria te krijgen.

‘Een ezel kan je niet op z'n kop geven,’ dacht Padu, al had hij het graag gedaan op dit ogenblik. ‘Het helpt toch niet, zou Sjoontji zeggen.’

Heel zachtjes float Padu tussen zijn tanden, zo, als Sjoontji het altijd deed wanneer de ezel komen moest.

Traag hief het dier zijn kop op, draaide zijn vragende ogen naar het hek, waar Padu lag. Toen kwam hij zijn richting uit.

Met één sprong was Padu overeind. En zo hard als hij nog nooit gelopen had, rende hij weg, het pad af, de grote weg over, in de richting van Pannekoek.

Dàt kon er ook nog bij: dat die stomme ezel hem aan de polís verraden zou!

[Hoofdstuk 3]

Toen Padu terug kwam in Santa Martha was het nog te vroeg om naar school te gaan. Naar huis wilde hij niet. Hij moest eerst eens goed nadenken. Dus ging hij naar het strand, waar het schip lag. Zo was hij in gedachten verdiept, dat hij niet eens de wolken zag. En wolken waren nog wel een zeldzaamheid. Wolken betekenden: regen!

In de huisjes rond de baai bij Santa Martha was het die ochtend nog drukker en rumoeriger dan anders. In het laatste huis, waar Maddalena woonde, riep Aura opgewonden: 'Ik weet best waar dat witte haarlint van me is! Dat heb jij natuurlijk weg genomen! Geef terug, vooruit.' Ze kneep haar jongere zusje in de arm. Er kwam geen blauwe plek van, tenminste, dat kon je niet zien. Maar Maddalena voelde het des te beter. Toch gilte ze niet. Ze deed niets. Ze grinnikte alleen maar naar de kwaje Aura.

'Doe dan je zwarte lint aan,' riep Antonio, Aura's man, buiten op de drempel. Hij wachtte tot zijn vrouw en schoonmoeder klaar waren om mee te gaan naar de ocho dia in San Nicolas.

'Maar zij heeft het witte lint,' riep Aura verongelijkt. Toch deed ze wat haar man gezegd had: want als hij kwaad werd was dat heel iets anders dan haar woede over het verdwenen haarlint.

Maddalena zei niets, nam de baby uit de kartonnen doos, waarin het kind sliep, en ging er mee naar buiten.

'Natuurlijk héb ik het lint,' zei ze zachtjes tegen de baby toen ze op een veilige afstand van haar huis en Aura's knijpvingers stond. 'Maar ik mag toch ook wel 'ns wat hebben, omdat ik altijd op jou moet passen? Daar denkt Aura nooit aan. Zij verdient geld genoeg. En Antonio ook. Maar voor mij brengen ze nooit iets mee! Jij krijgt nog wel eens een mooi jurkje. Maar daar heb je niets aan.'

Want je mag het niet aan, omdat je toch nog niet lopen kan. En als je kan lopen mag je het niet aan, omdat het dan vuil wordt, of omdat een van de kabrieten er een stuk uit zal vreten.'

Ze spuugde naar een geit, die haar voor de voeten liep. Toen ze verleden week haar rok over een cactus te drogen had gehangen, hadden de geiten het ding helemaal opgevreten. Alleen de band hadden ze laten hangen. Die was zeker te dik geweest voor hun gemene tanden. Nu moest ze iedere dag haar oude rok weer aan. Ook naar school. Mami had gezegd: eigen schuld.

Het was maar makkelijk om kinderen altijd overal de schuld van te geven!

'Padu gisteren ook al,' dacht Maddalena. 'Waar is Padu? Zou hij de ezel al terug gevonden hebben? Nog een geluk voor hem dat mami Hilaria vandaag ook naar San Nicolas gaat. Dan kan ze hem er niet de hele dag over aan zijn hoofd zaniken!'

'Ai...Kijk eens,' zei Maddalena tegen haar kleine nichtje. 'Kijk eens naar de lucht! Wolken!' Maar het kleintje bleef op de armen van Maddalena naar de lucht kijken zonder een kík te geven over wat ze daar zag.

Wat wist zij er ook van dat regen in deze tijd van het jaar een kwaad teken was? Regen in de regentijd, die was welkom. Ook al was het meestal niet veel. Maar regen, nú, buiten de regentijd, was giftig. Je mocht er niet in lopen, dan werd je ziek. Toen Aura klein was, had zij het toch eens gedaan. Ze had de Snip gekregen. Toen had die ziekte de 'Snip' geheten, omdat er in die tijd net voor het eerst een vliegtuig uit Nederland geland was. Dat heette de Snip. De ziekte veranderde steeds van naam en werd altijd genoemd naar iets wat niet te vertrouwen was, omdat je niet wist wát het was.

Maddalena drukte de baby steviger tegen zich aan en liep zo hard ze kon naar huis. Want een regenbui was niet: eerst een paar

druppels en dan steeds meer. Nee, meteen een wolkbreuk.

Nét was ze over het hoofd van haar zwager gestapt, die nog op de drempel zat, toen de eerste druppels vielen.

‘Ai, regen!’ hoorde je vanuit alle huisjes roepen.

De mensen kwamen bij de open deuren staan, maar niet te ver naar buiten. Je moest oppassen!

‘Nu kunnen we niet weg,’ jammerde Aura.

‘Ik ga niet naar school,’ zei Maddalena zachtjes tegen de baby. Wanneer het regende ging er geen kind naar school. De nonnen wisten dat. Wie toevallig toch kwam, werd gewoon weer naar huis gestuurd. Want voor zo'n handje-vol gaven ze geen les.

Het leek of het dorp op slag veranderd was. Er hing een bijna angstige stilte. Het was of je de mensen kon horen denken: ‘Zo'n regen hebben we nog nooit gehad, van die heel fijne, die je bijna niet kunt zien.’

De oude vrouwen sloegen een kruis.

En thuis kreeg Prikkie een draai om z'n oren van zijn moeder, omdat hij gezegd had: ‘Ik ga naar buiten om de regen op te vangen.’

Want dat was in de regentijd juist hét feest van de regen. Dan liep iedereen, die lopen kon, naar buiten met een roestig conservenblik, met een kerozine-blik, met een pannetje, met een po, met zijn pet, om zoveel mogelijk van het kostbare water op te vangen.

En zelf werd je er ook zo heerlijk fris van. Vooral de kleine kinderen, die toch bijna niets droegen.

‘Je blijft hier,’ riep Prikkies moeder ontdaan. Het was in alle huisjes in de omtrek te horen, omdat deze geheimzinnige regen geen lawaai maakte, zoals de plensbuien in de regentijd.

Prikkie was al lang blij. Hij had het alleen maar gezegd uit pesterij. Hij wist best dat ze hem toch niet zou laten gaan. Daarom

kon hij gemakkelijk de held uithangen!

Door alle drukke voorbereidingen van het feest van die dag was het mami Hilaria ontgaan, dat Padu niet in huis was. Hij was er bijna nooit, dus waarom zou ze hem nu missen?

Maar toen de regen aanhield en zij naast Sjoontji op een kistje in de open deur zat, vroeg ze: 'Zou Padu ergens binnen zijn?'

Sjoontji schudde zijn hoofd.

'Ik heb hem naar het schip zien gaan, een half uur geleden,' antwoordde hij traag.

'Waarom heb je hem niet geroepen?'

Mami Hilaria begon zich al weer op te winden. Zelfs de geheimzinnige regen kon daar geen verandering in brengen. Of misschien was het juist wel dat raadselachtige water uit de lucht, dat haar nog eerder dan anders van streek maakte.

‘Ik wist toch niet dat het zou gaan regenen?’ zei Sjoontji.

‘Maar de ezel is er nog steeds niet,’ ging mami Hilaria verder.

‘Die heeft hij niet gevonden, anders was hij wel thuis gekomen!’ Sjoontji staarde in de palmen van zijn handen, alsof daaruit alles verdwenen was, en alleen diepe strepen had achtergelaten.

‘Ik zal blij zijn als Maria en Rufu weer terug zijn,’ verzuchtte mami Hilaria. Maria en Rufu waren de ouders van Padu. ‘Ik weet ook niet wat ik met die jongen moet beginnen.’

‘Dat kan nog zo lang duren voor Maria en Rufu terug zijn,’ antwoordde Sjoontji. ‘De kinderen worden hier in het dorp groot. Ze trouwen als ze nog jong zijn, ze krijgen kinderen, dan gaan ze weg om ergens anders de kost te verdienen. En de groot-ouders moeten voor de kleintjes zorgen. Zo is het nu eenmaal! Als ze goed verdiend hebben, komen ze later terug. Dan zijn hún kinderen groot, en gaan ook weer trouwen en krijgen kinderen, en trekken op hun beurt weg. En dan moeten zij, die nu weg zijn, voor hun kleinkinderen zorgen. Zo is het al jaren en jaren. Het is goed! Op die manier is een mens nooit alleen. En een oud mens blijft jong met de jongen. En een jong mens leert wijsheid van de ouden.’ Sjoontji verschoof het strootje tussen zijn tanden.

Van alle mannen in het dorp werd Sjoontji voor de meest wijze gehouden. Bij hem kwam altijd iedereen om raad, al zei Sjoontji nooit veel. Maar de woorden, die hij zei, telden daarom dubbel.

Mami Hilaria knikte. Zij keek naar haar man, haar oude man, zo oud als zij en vergat er even de regen voor. Zij waren nooit weg geweest uit het dorp, van de grond waarop zij geboren waren. De

mensen hadden Sjoontji altijd teveel nodig gehad, toen hij jong was al. Dat herinnerde ze zich nog wel. Sjoontji was maar iets ouder geweest dan Padu nu, toen hij de mensen een handige manier had geleerd om een degelijke omheining rond de maisveldjes te bouwen, zodat de kabrieten het gewas niet meer konden vernielen. Die omheiningen werden nog gebruikt.

Zo was er meer in het dorp door de jaren heen op raad van Sjoontji tot stand gekomen. Zelfs de plantage-eigenaars en de mensen uit de stad kwamen al jaren met Sjoontji praten over wat er in het volk omging: wat de mensen in de dorpen van die in de stad dachten; hoe ze het leven vonden; wat er gedaan moest worden aan de grote trek van de jonge mensen naar andere eilanden, naar het vaste land.

Maar op die laatste vraag had Sjoontji nooit een antwoord geweten. ‘Zo was het en zo zal het wel blijven,’ had hij hun verteld. Maar mami Hilaria was er vast van overtuigd dat Sjoontji, en Sjoontji alleen, het juiste antwoord op die vraag wist. Dat hij het alleen niet zei, omdat al die anderen het niet wilden begrijpen.

Mami Hilaria schoof op haar kistje heen en weer. Ze voelde zich nooit op haar gemak als haar gedachten dwaalden zoals ze nu dwaalden. Dat Sjoontji die gedachten van haar kon raden, hinderde haar allang niet meer. Daar was ze aan gewend geraakt. Maar het gaf haar zo'n gevoel dat ze niet altijd het juiste deed! De meeste oude vrouwen in het dorp waren alleen, die hadden geen man meer. Die was weggelopen, of doodgegaan.

Zij had Sjoontji nog. Weglopen zou hij niet. Dood gaan, ja dat wel. Maar dat wist je! Daar kon je niets tegen doen. Je kon alleen zorgen dat je er klaar voor was. Dat er onder het dak van het huis een mooie doodkist geborgen was. En die was er, al jaren. Het was hun trots en hun rijkdom. Want niet iedereen kon zoiets betalen. Ze hadden er hard voor moeten werken.

En behalve Sjoontji had ze Padu nog. Ze wist best waarom ze altijd zo tegen de jongen tekeer ging: hij leek precies op Sjoontji toen die zo jong geweest was. Hij ging ook zijn eigen gang. Hij had ook zo zijn gedachten over alles waarover een mens maar denken kon en niet eens altijd denken mocht, om niet helemaal gek te worden. En daardoor léék het, net als bij Sjoontji vroeger, of de jongen nooit luisterde. Het kon haar zo kwaad maken, omdat ze een vrouw was en wel eens graag praten wilde. Om dan altijd zwijgende mensen om je heen te hebben, ook al waren ze nog zo bijzonder, dat viel niet mee!

Vaak sloeg ze Padu alleen maar uit angst dat hij net zo'n goedzak zou worden als Sjoontji. Nú hadden de mensen achting voor Sjoontji. Maar toen hij nog jong was, was hij vaak het slachtoffer geworden van zijn goedheid. Sjoontji vertrouwde erop dat ieder mens toch wel iets goeds had. Padu moest leren zich te verweren.

Mami Hilaria zuchtte. Als zij Padu sloeg deed hij immers niets terug! Het was vergeefse moeite!

Sjoontji keek haar even aan, schoof zijn oude hoed achter op zijn grijze, fijne krulletjes.

‘Ja,’ zei hij, ‘ja, zó is het,’ alsof hij elk van haar gedachten kende.

‘Mijn tijd!’ zei mami Hilaria en ze sloeg een kruis. De geheimzinnige regen die maar niet ophield, en Sjoontji, die alles wist, maakten haar ineens van streek.

‘Padu móet komen!’ Ze keek of het lot van het dorp er vanaf hing.

‘Daar komt hij,’ zei Sjoontji.

Mami Hilaria zag niets al waren haar ogen beter dan die van haar man. Maar de ogen waarmee Sjoontji Padu had zien komen, zaten op een andere plaats dan de ogen van gewone mensen.

Met een ruk schoof mami Hilaria haar kistje naar achter toen ze Padu plotseling vlak naast het huisje hoorde opduiken. Hij had een andere weg genomen, dan kon niemand hem vanuit de verte zien aankomen.

Zwijgend lieten zijn grootvader en grootmoeder hem door naar binnen.

En zijgend nam Padu het bord *funchi*, dat voor hem klaar stond en werkte de maïs naar binnen. Zijn hemd kleefde aan zijn huid en over zijn zwarte krulletjes druppelde het water in zijn nek. Zijn kedsen waren doorweekt, zijn tenen zagen er ongewoon schoon uit.

‘Ik wórd niet ziek, ik wórd niet ziek,’ herhaalde hij bij iedere hap zachtjes in zichzelf. ‘Eerst moet de ezel terug.’

Hoe hij vertellen moest dat hij de ezel bij de polís op Dokterstuin had gezien, wist hij nog niet. Misschien begreep Sjoontji waaraan hij op dit ogenblik dacht. Hij zou er heel sterk aan denken. En dan zou Sjoontji misschien beginnen te vragen.

‘Waren er veel ezels op Dokterstuin bij de polís?’ vroeg Sjoontji zonder zich om te draaien.

‘Ik heb maar tot zes geteld,’ antwoordde Padu met een volle mond. De *funchi* was koud, daarom kreeg hij het bijna niet naar binnen. Bij de mevrouw in de stad, waar mami Hilaria vroeger gewerkt had, hadden ze vast iets anders gegeten dan steeds *funchi*!

Maar hij durfde niet te vragen om een broodje, een humpie-dumpie, met *kashu-gelei*.

Toen hij zijn bord leeg had, ging hij verder: ‘Er waren er zeker tien, nee meer, wel twintig, denk ik!’

Misschien waren het er maar twaalf geweest. Maar als mami Hilaria hoorde dat er zoveel loslopende ezels door de polís gepakt waren, wist ze dat hij -Padu- niet de enige was die wel eens vergat op de ezel te letten.

‘Wat zei de polís?’ vroeg Sjoontji weer.

Wanneer Sjoontji aan het woord was op zo'n toon als nu, hield mami Hilaria altijd haar mond. Padu kreeg het er benauwd van: Sjoontji, die tegen je sprak of je een groot mens was! Dat bracht hem uit zijn doen.

‘Er was geen polís. Die sliep nog,’ voegde hij er slim aan toe.

Hij wist dat mami Hilaria een hekel aan veel blanke mense had, omdat ze zo lang op hun bed bleven liggen 's ochtends. Daarom had hij het gezegd alsof hij daar net zo over dacht als zij, ook al had hij er nog nooit over nagedacht. Maar dat kon hij best eens doen, wanneer hij weer terug was in het wrak, wanneer het niet meer regende. Vandaag hoefden ze toch niet naar school.

Ja, waarom bleven blanke mensen zo lang in hun bed liggen 's ochtends?

Padu kon het niet laten om er nu al over ria te denken. Omdat ze misschien zoveel mooiere huizen hadden? Omdat ze het prettig vonden een poosje naar dat moois te liggen kijken als ze hun ogen voor het eerst hadden opengedaan? En dan tegen zichzelf te zeggen, of tegen de anderen, die bij hen waren: ‘Dit is allemaal van mij’, ‘Dit is allemaal van ons’, ‘Wat is het mooi!’

‘Padu!’

Met een sprong was Padu van zijn kistje overeind. Als Sjoontji op zo'n gebiedende toon je naam zei, móest je luisteren. Dan mocht je niet verder denken aan wat je op dat ogenblik bezig hield.

‘Denk er vandaag eens liever over na hoe we de ezel terug moeten krijgen.’ Sjoontji keek weer naar buiten, naar de fijne regen, die nog steeds viel.

Verlegen draaide Padu aan een rafel, die bij zijn broekzak hing. Dat was nog nooit gebeurd: dat Sjoontji zijn hulp ingeroepen had als er iets aan de hand was.

Als zijn vader en moeder dit eens hadden kunnen horen! Dan zouden ze weten dat hij niet langer meer bij de kleine jongens gerekend werd!

Had mami Hilaria hetzelfde tegen hem gezegd dan had hij gedacht: 'Ze wil dat ik mijn hele dag verknoei met dénken aan de weggelopen ezel en de polís.'

Padu keek naar buiten. Regende het maar niet meer, dan kon hij weg. Want hij wist niet wat hij verder nog zeggen moest. Om nu met Sjoontji te bepraten wat ze konden doen, had geen zin. Sjoontji had immers gezegd: 'Denk er over na.' Hij begreep best wat Sjoontji daarmee bedoelde; Padu, de eerste oplossing, die in je opkomt, is niet altijd de beste.

Mami Hilaria was opgestaan van het kistje, waarop ze bij de deur gezeten had. Het leek of de regen minder werd. Ze stak haar hand uit naar buiten. 'Als het klaar is zal het bussie wel komen. Dan gaan we,' zei ze tegen niemand in het bijzonder.

Ze liep de kamer weer in, en aan de achterkant er uit, naar het afdakje achter het huis. Padu hoorde haar rammelen met potten. Op zijn hurken ging hij naast zijn grootvader in de deuropening zitten. Vlug stak hij zijn hand in de regen uit, nam een strotje van de grond, stak het tussen zijn tanden.

Sjoontji keek hem even van opzij aan en glimlachte. Padu glimlachte ook.

Zo bleven ze zitten, de oude man en de jonge, tot het vallen van de regen zou zijn opgehouden.

[Hoofdstuk 4]

Even onverwacht als de geheimzinnige regen gevallen was, hield hij ook weer op. En tegelijk met de regen verdwenen al die inwoners van Santa Martha, die zich hadden klaar gemaakt om naar San Nicolas te gaan. Toen de bussies met veel lawaai van hun claxons en de schreeuwende passagiers de natte weg waren afgestoven, liep Padu het huis uit.

‘Nu moet ik naar school gaan,’ bromde Padu in zichzelf. Hij wachtte even voor hij zei: ‘Ik kan natuurlijk ook niet naar school gaan.’

Maar de tijd om daar rustig over na te denken had hij niet. Want Sjoontji had hem opgedragen er over te denken, hoe ze de weggelopen ezel moesten terug krijgen.

Dus was het maar beter om vandaag niet naar school te gaan. Soeur Stefanie wist wel honderd manieren om je de hele dag aan het denken te houden over allerlei zaken, die de moeite niet waard bleken. Hoe vlug tien mannen samen een werk konden doen, bijvoorbeeld. Dat was onzin! Want als er tien mannen samen waren, dan deden ze alles liever dan werken: ze speelden domino, of ze spraken over de politiek, over de oogst. En het werk? Ai, dat kwam wel eens een keertje als er niets belangrijkers was, als het echt niet anders meer kon. Maar zoiets had de tijd. Soeur Stefanie kende alles, letterlijk alles, wat er in de boekjes stond uit haar hoofd. Maar wat er buiten de boekjes gebeurde, daar had ze nog nooit van gehoord!

Padu had wel eens gedacht: Hoe zou soeur Stefanie er uit zien als ze eens niet die kap op haar hoofd zou hebben, en niet zo'n lange, zwarte jurk aan? Zou ze dan nog altijd soeur Stefanie zijn, als ze dezelfde kleren zou dragen als mami Hilaria? Maar aan zo-

iets mocht je niet denken. Hij begreep niet, waarom.

Het mócht nu eenmaal niet.

Er mocht zoveel niet. Je mocht niet in de regen lopen, die niet in de regentijd viel. Je werd er ziek van.

Padu keek naar zijn armen, naar zijn benen, zijn blote tenen. Was er al iets te zien van ziekte?

Als je dacht aan soeur Stefanie in gewone kleren zou je dan ook ziek worden?

Mami Hilaria had er niets van gezegd dat hij zo nat was geweest. Misschien had ze gezwegen, omdat hij er toch niet droger van werd!

En als hij ziek werd, zagen ze wel verder! Hij was nog nooit ziek geweest. Het kon best leuk zijn. Maar nee, dan zou hij de hele dag binnen moeten blijven en op bed moeten liggen, bijna in het donker. Want veel licht viel er hun huisje niet binnen. De raampjes waren klein, omdat het belangrijker was dat de hitte buiten bleef, dan dat het licht naar binnen kwam.

Padu keek om: de huisjes lagen ver achter hem. Maar langs de hele weg voor hem, achter hem en opzij schoten anglo's op, kleine, gele bloempjes. Waar ze vandaan kwamen na iedere regenbui begreep je nooit. Maar ze waren er, zelfs op de meest droge rotsen. Dat was het wonder van de regen, het wonder van het water, en het maakte daarom de regen zo geheimzinnig.

Padu bukte zich, maar keek eerst om zich heen voor hij een geel bloempje plukte. Jongens plukten geen bloemen, dat was meisjeswerk, àls er tenminste bloemen waren.

Toen hij het bloempje in zijn vingers had, wist hij niet goed wat hij er mee moest beginnen. Nu hád hij een bloem, en verder? Hij bekeek hem aandachtig van alle kanten. Hij leek heel anders dan de bloemen op de grond. Misschien omdat dit er maar één was en de bloemen op de grond een heleboel met elkaar. Hij zou er wat

meer plukken, ze meenemen naar het schip en ze daar in het zand zetten. Kijken, of het dan net zo zou lijken als de bloemen langs de weg.

Weer keek Padu om voor hij zich bukte. Prikkie en de anderen waren zeker toch naar school gegaan, want het was zo rustig in het dorp.

Bij de boot deed hij eerst z'n ogen even dicht voor hij stil bleef staan voor de boeg. Nu het geregend had kon je de naam van het schip duidelijker lezen dan anders. Maar hoe het precies geheten had, zou hij nooit te weten komen. Want er stonden niet meer dan vijf letters op: ...*dland*.

Iedere keer als Padu het karkas van het schip binnen ging vroeg hij zich af: 'Hoe zou die naam nu geweest zijn? Noordland? Of Zuidland? Of een ander land?'

Stom om een schip naar het land te noemen. Daarom was het ook vast en zeker op het land geslagen. De naam had het al voorspeld!

'Het zal wel Zuidland geweest zijn,' zei hij, 'want het is ten zuiden op het land gespoeld.'

Met de anglo's kroop hij door het gat in het wrak naar binnen. Alles zag er nat uit en zo anders dan anders, dat Padu eerst eens rustig kijken moest of er echt niets veranderd was.

Ja, dat was het! Zijn tekeningen waren door de regen weggespoeld. Hij zei een lelijk woord om goed te laten merken h oe kwaad hij was. Maar niemand kon het horen en de tekeningen kwamen er niet door terug.

'Zo!' Padu ging op zijn kistje zitten. Gebukt plantte hij de bloemetjes vlak voor zijn voeten, in een recht rijtje.

Hij zuchtte. Het leek naar niks! Net sla-sprietjes op de plantages van de Chinezen! Over de bloempjes heen tuurde hij naar de schoongespoelde wanden van het schip. Daar zou hij iets an-

ders moeten tekenen. Want zó was het zijn schip niet meer.

Maar wat zou hij nu eerst gaan doen? Denken over de ezel, zoals Sjoontji hem gevraagd had? Of tekenen?

‘Eerst tekenen,’ zei hij hardop. ‘Want anders kan ik toch niet rustig denken.’

Ja, dat zei hij, maar hij wist wel waaróm! Hoe lang hij ook zou denken, hij zou toch geen oplossing vinden om de ezel van de pols terug te krijgen. Deze keer had het echt geen zin om lang na te denken.

Het viel hem tegen van Sjoontji, zijn wijze grootvader, dat die niet wist: met denken komt de ezel niet terug.

Padu kroop weer uit het schip. Belangstellend bekeek hij elk van zijn voetstappen in het natte zand. Nat zand leek geen zand. Lang zou het niet meer duren of het zou weer droog en gloeiend heet zijn, zoals anders. Zo heet dat je er niet met je blote voeten op kon lopen, dat het zelfs door de zolen van je kedsen te voelen was.

Met gebogen hoofd liep Padu langs de waterlijn, op zoek naar een goed stukje koraal, waarmee hij kon tekenen. Maar ieder stuk wat hij vond, leek naar niks. Het was te dik, of te hard, of te krom, of te dun, of te mooi om er mee te krassen in het roest van de oude boot.

De mooie stukken stak Padu in zijn zak. Ze leken op hard geworden schuim. Die kwamen bij zijn schat in het schip. Want in ieder vergaan schip was nu eenmaal een schat. Dat hoorde erbij. Zo stond het in de boeken over vergane schepen, en zo was het in de verhalen van de oude mannen, die vroeger op zee gevaren hadden. Omdat er in de ...*dland* nooit een schat was gevonden, had Padu er zelf een gemaakt: van vreemde schelpen, van koraalstenen, van een aangespoeld stuk hout, dat op een kabrietenkop leek, van een fles met een dikke buik, van de vliedunne ronde huizen van zeeappels, en van een aangespoelde hoed. Die was

misschien van een verdronken zeeman, al kon Padu zich niet voorstellen dat je je hoed ophield terwijl je aan het verdrinken was! Maar waarom zou je hem ook afzetten? Als je nu toch verdrinken moest... Die dingen gebeurden! En wat je ook deed, er veranderde niets aan, zoals Sjoontji altijd zei. Maar Sjoontji was nog nooit verdronken. Dus, hoe hij daar alles van weten kon, begreep Padu niet. Misschien had Sjoontji er veel over nagedacht en kon hij ook alles zien en weten van verdronken zeelui.

‘Ik ga niet meer over de ezel denken,’ zei Padu hardop.

Wanneer Prikkie zou horen dat hij hardop praatte zou die weer roepen: Padu is gek! Maar Prikkie zat op school. En Maddalena? Als Maddalena op school was, wie moest er dan op de baby van Aura letten? De hele familie was naar de ocho dia.

‘Dát!’ Padu wees eerst voor hij het stukje koraalsteen opraapte.

Ook al was hij alleen, hij deed altijd alsof er nog iemand bij hem was. Iemand, die van niets wist en die hij alles moest laten zien, alles duidelijk moest uitleggen. ‘Zie je, daar ga ik nieuwe tekeningen mee maken. De anglo's kan ik proberen te tekenen, of...e...’ Die Ander zei natuurlijk nooit iets terug. Maar toch voelde je datie er was. En hóe die was. Soms liet hij je iets doen wat niet mocht. En als je er later spijt van had, dan had Die Ander er juist boosaardig plezier over.

Al zoekend was Padu ver het strand opgelopen, bijna tot daar waar de vissersboten lagen: het schoenertje van Paulu, de bark van Antonio, de barken van de anderen. In de baai lagen er nog meer, netjes op een rijtje zoals de anglo's, die hij binnen in het schip gepland had.

Als Padu niet even was blijven stilstaan om nog een stukje koraal op te rapen, had hij het misschien niet gehoord: een zacht geluid, als het huilen van een baby.

Ja, dat was het huilen van een kind! Nu herkende hij het duidelijk.

Nog eens keek Padu goed rond: te zien was er niets. Tenminste geen kind.

‘Leisah!’ dacht hij ineens verschrikt. Daar had zijn moeder hem van verteld. Van Leisah, die als klein kind aan de rand van het water gevonden werd. Hij schudde zijn hoofd: dat was maar een verhaal!

Het huilen...

‘Bij de boten natuurlijk,’ zei hij benauwd.

Bij de boten kwam hij niet graag. Prikkie was er meestal te vinden en de vrienden van Prikkie, die zijn vrienden niet waren.

Hij moest verder, maar kon geen stap doen. Eerst die geheimzinnige regen, nu dit geheimzinnige gehuil.

‘Ik ga kijken!’ Dat had hij niet hardop gezegd, want hij was er niet zeker van óf hij het wel doen zou. Misschien was het alleen Die Ander maar, die het hem had laten zeggen. Dan moest hij oppassen. Want het kon verkeerd zijn!

Maar hij had zich, zonder erbij te denken, al omgedraaid. Hij moest het! Hoe dichter hij bij de boten kwam des te harder ging hij lopen. De verlatenheid van het strand, waar anders altijd wel iemand te zien was, en het gehuil leken hem een slecht voorteken.

Buiten adem hield Padu in bij de eerste bark, die van Paulu. Hij keek erin en eronder, ervoor en erachter. Niets te zien! Maar het gehuil bleef.

‘O...’ zei hij zachtjes terwijl hij zich over de rand van de volgende boot boog, de bark van Aura's man, Antonio. Aarzelend strekte hij zijn hand uit, maar trok hem meteen weer terug.

‘Psst!’ Aandachtig keek hij de baby aan, of ze hem herkennen zou. Even hield het huilen op. Padu haalde opgelucht adem. Hoe je met een ezel moest omspringen, met een kabriet, met mami Hilaria, met Sjoontji, met Prikkie, met Maddalena, dat wist hij wel. Maar met zo'n kind, waar alles nog zo klein aan was?

‘Waar is Maddalena? Heeft ze je hier zomaar neergelegd?’ vroeg hij meewarig.

Dat had hij nooit van Maddalena gedacht. Want al had ze vaak gezegd dat het heus geen pretje was om steeds met het kind te moeten optrekken, ze had het toch nooit aan z'n lot overgelaten, zoals nu.

‘Maddaléééna!’ gilte Padu met een schelle uithaal. ‘Maddaléééna!’

Met grote ogen keek de baby hem aan en probeerde zich om te draaien op de harde houten plank van de bark, waarop zij lag.

‘Pas op, val er niet af,’ riep Padu verschrikt.

Maar daar trok het kind zich niets van aan.

‘Moet je vallen? Moet je je kop stoten?’ vroeg Padu streng.

Hij had het idee dat alles in orde zou komen, als hij maar tegen het kind bleef praten. Wát hij zei, gaf niet. Het kind begreep het toch niet. En terug zeggen kon het helemaal niets. Eigenlijk was er niet zoveel verschil tussen een klein kind en een ezel. Ze zagen er wat anders uit, maar verder...

Een beetje ongerust keek Padu om zich heen. Dàt had hij beter niet kunnen denken, net zoals dat over de kleren van soeur Stefanie. Wanneer hield Die Ander naast hem nou eens op hem dingen te laten doen, dingen te laten denken, die hij niet wilde?

‘Maddaléééna!’ riep hij nog eens.

Het klonk niet zover door als de eerste keer. Hij geloofde er zelf niet meer in dat Maddalena in de buurt was en hem kon horen. Want anders was ze er altijd vlug genoeg bij!

‘Begrijp jij dat nou?’ vroeg hij aan de baby. ‘Héla, pas toch op! Je valt er zo nog af!’

Padu ging over de rand van de bark hangen, duwde het kind dicht naar de kant. Maar het greep zijn hand en probeerde een van zijn vingers in haar mond te steken.

‘Ai, kleine spin, doe niet zo vraatzuchtig! Je weet wat er met Nanzi gebeurde. Nanzi, de spin, die ook zo hebberig was.’

Maar de baby hield vast wat ze had.

‘Toe nou!’ Ongeduldig rukte en trok Padu om zijn vinger los te krijgen. Toen het kind niet toegaf: ‘Als je me loslaat ga ik Maddalena voor je zoeken. Echt waar! Dan moet je maar eventjes alleen blijven en huilen. Daar kan ik ook niets aan doen! Ik kan me ook niet in twee Padu's delen: één hier bij jou en één om Maddalena te zoeken.’

Nog eens probeerde hij voorzichtig zijn vinger los te krijgen. Het kind zette zo'n keel op dat Padu het van pure schrik uit de bark tilde en het in zijn arm hield, zoals hij het zo vaak van Maddalena gezien had.

Maar Maddalena had hij nooit belachelijk gevonden met dat wurm in haar armen. Als Prikkie hem zo zou zien, had hij geen leven meer. Dan zou hij voortaan misschien roepen, en het met krijt op het bord van hun dorp schrijven: Padu is een meid. En dat was veel erger dan: Padu is gek. Een man, een jongen, die het werk deed wat anders altijd door de vrouwen gedaan werd!

In paniek over die schande zette Padu het op een lopen. De koraalstenen tikten in zijn broekzakken tegen elkaar. De baby schaterde over het onverwachte pretje.

‘Hou je mond,’ siste Padu hijgend. Hij drukte het kind nog steviger tegen zich aan. Als Prikkie hem dan in de gaten kreeg, kon die niet zien, waarmee hij liep.

De afstand naar het oude scheepswrak had Padu nog nooit zo lang geleken. De boot lag zeker niet meer op z'n oude plaats! Het was allemaal gekomen door de regen van vanmorgen. Maddalena had er de baby door verloren. De boot was op een andere plaats komen te liggen! Water was altijd geheimzinnig. Als je het dronk, of je ermee waste, merkte je dat niet zo. Maar het had de

zeelui van het wrak laten verdrinken. Het was vanmorgen onverwacht als regen gevallen, van die fijne regen.

‘En de ezel komt ook niet terug,’ dacht Padu.

Was hij maar rustig in de boot blijven zitten om na te denken, hoe ze de ezel terug moesten krijgen, zoals Sjoontji hem had opgedragen. Dan had hij het huilen niet gehoord. Dan had hij de baby niet hoeven te vinden.

Dat kind, waar moest hij er mee naar toe?

Terug naar het dorp lopen? Zou je ze zien lachen! Van gekke Padu kon je zoiets verwachten: dat hij als een meisje met een baby liep te zeulen.

Zo, daar was de boot.

Terwijl hij door het grote gat in de zijwand naar binnen ging, lette Padu goed op dat het kind zich nergens aan stootte. Als het zou gillen...

Ziezo, hij was binnen. Niemand kon hem gezien hebben.

‘Jij moet maar zolang in het kistje, dan ga ik Maddalena halen. Ze is natuurlijk thuis,’ zei hij tegen de baby. ‘En denk erom, als je huilt! Dan...’ Maar hij wist niet, wat dán. Want verder kwam Maddalena ook nooit met haar dreigementen tegen het kind.

Als hij de beentjes van de baby flink tegen elkaar omhoog drukte paste ze precies in het kratje. Zou ze zo wel blijven liggen?

‘Ik zal hard lopen,’ beloofde Padu voor hij wegging. Maar hij wàs nog niet weg!

‘Voor de krabbetjes hoef je niet bang te zijn. Die kriebelen alleen maar een beetje over je vel. Vind je het geen mooie boot? Bekijk hem maar eens goed, terwijl ik weg ben. Maar niet met je vingers aan zitten, hoor! Er is nog nooit iemand van de jongens in geweest. En dan ben jij nog wel een meisje. Je boft toch maar. Als je groot bent later kan je zeggen dat je in de boot van Padu bent geweest. Daar durft niemand in, om dat ze bang zijn voor geesten.

Geesten! Het zou wat! Jij bent natuurlijk niet bang voor geesten, want je weet nog niet eens wat dat zijn. Ik geloof dat niemand dat weet. Daarom zijn ze er juist allemaal zo bang voor, omdat ze niet weten wat het is. Waarom ben jij er dan niet bang voor?’

Afwachtend keek hij de baby aan. Het kind maakte pruttelgeluidjes. Padu trok zijn hoofd in zijn schouders, alsof hij schrok. Als het kind nu eens plotseling, ‘Gekke Padu’ tegen hem zou zeggen?

‘Vind je het gek wat ik je vertel?’ vroeg hij onzeker.

Nadenkend keek hij van het kind naar de blauwe lucht boven het open wrak. Waarom had hij dat allemaal aan dat kind verteld? Een klein kind, dat er toch niets van snapte en hem geen antwoord kon geven? Tegen de ezel sprak hij ook wel 'ns, toen ze hem hadden dan.

Wat zei Maddalena nu tegen zo'n kind? Ook al die dingen, die ze dacht? Maar waaraan dácht Maddalena? Als je iemand open maakte, zou je dan zíen wat hij dacht? Een oude vrouw uit Santa Martha moest verleden jaar voor een operatie naar het ziekenhuis. Padu had van de anderen gehoord, wat dat betekende. Veel had hij er niet van begrepen, maar wel, dat ze dan binnen in je konden kijken. Dat deed geen pijn, want ze maakten je in slaap. Toch had die vrouw niet willen gaan. Want ze wilde niet dat al die vreemde mensen misschien binnen in haar konden zien, wat ze in haar lange leven gedacht had. Dat ze misschien iets zouden terugvinden van alles wat ze verkeerd gedaan had. En ze was thuis gestorven al had Chepita haar iedere dag geheimzinnige kruiden en drankjes gegeven.

Chepita woonde niet in het dorp, maar er buiten. Zij was de enige vrouw voor wie de mannen ontzag hadden en naar wie ze om raad gingen.

Padu vond Chepita met haar vreemde hoofd en lange haar

eng. Waarom deed ze tegen hem altijd anders dan tegen de andere jongens? Wanneer ze hem zag keek ze hem alleen maar heel lang aan voor ze siste: 'Jij...!' Nooit meer, altijd dat ene woord. In het begin was Padu voor haar weggekropen, omdat hij bang voor haar was. Nu lachte hij erom, omdat hij nog steeds bang voor haar was. Al durfde hij haar nooit goed aan te kijken, hij wist dat Chepita's voeten naar achteren stonden, haar tenen naar de grond wezen. Zo was het ook heel vroeger bij kwaadwillende, oude vrouwen geweest.

Het huilen van de baby stoorde Padu in zijn gepeins. Ineens begreep hij wat Maddalena bedoelde als ze zei: 'Het is geen lolletje om met zo'n kleintje rond te sjouwen.' Dan was je niet meer met jezelf alleen. Je kon niet denken, niet doen wat je wilde.

Hij wou iets aardigs zeggen tegen Maddalena, omdat hij vaak zo onaardig over haar gedacht had. Maar er wás geen Maddalena. En daarom wou hij graag iets ónaardigs tegen haar zeggen.

'Nu ga ik haar echt halen,' zei hij tegen de baby.

Het huilen van het kind werd krijsen.

'Ze verstaat het, geloof ik, toch wel,' dacht Padu. Of had ze pijn aan haar benen en haar hoofd van het harde krat? Een kind was net zo'n raadsel als de onverwachte regen, als het plotseling groeien van de anglo's.

'Wacht!' Het woord weerkaatste tegen de binnenwanden van het schip. Padu nam een paar bloemen, drukte die in de handen van het kind. En hij zei nog eens: 'Wacht!' Toen trok hij zijn hemd uit, dat alweer droog was, en legde het zo in het krat dat het kind niet meer met haar hoofd tegen de harde kant kon stoten. 'Zo is het beter!'

Als ze hem in het dorp zouden zien, moesten ze maar denken dat hij zijn hemd had uitgetrokken, omdat de geheimzinnige, giftige regen er nog in zat.

Nog nooit had hij zo hard over het strand gehold en was hij zo vlug bij de huisjes geweest. Was iedereen naar San Nicolas? Zo stil was het. Maar Sjoontji moest er in ieder geval zijn.

Voor hun huisje remde Padu af om te kijken of Sjoontji binnen was. Geen Sjoontji! 'Zou hij naar de polís zijn?' dacht Padu meteen.

Als dat eens waar was! Dan hoefde hij niet meer te denken hoe de ezel thuis moest komen. Tegen Sjoontji was iedereen altijd aardig. Zelfs de polís. En dat kon Sjoontji weten, omdat hij altijd alles wist.

'Maddalééna!' riep Padu uitbundig, want hij hoefde nu geen zorgen over de ezel meer te hebben.

Lang duurde zijn blijdschap niet.

De deur van het huisje, waarin Maddalena woonde, was dicht. Padu schudde zijn hoofd. Waarom had Maddalena's moeder de deur op slot gedaan als Maddalena en de baby nog thuis waren? Dat was vreemd! Met beide vuisten bonsde hij op het ruwe hout.

'Maddalééna!'

Hoorde hij terug roepen? Nee, dat dacht hij maar, omdat hij zo graag wou dat er iemand iets terug riep. Een huis op slot was een leeg huis.

'Maddalééna!' Hijgend van het hollen over het strand rende Padu alle huisjes langs. Hij liep in de richting van de grote weg, hij zocht bij de barken, hij nam het paadje naar school. Maar nergens een spoor van Maddalena!

'Misschien is ze naar de boot gegaan terwijl ik naar haar huis ging,' dacht Padu.

Doodmoe was hij, maar toch rende hij verder, terug naar het strand.

Zo moe was hij dat hij zelfs zijn ogen niet zo vlug als anders even sloot. Heel langzaam gingen ze dicht en bleven dicht, alsof

ze niet meer open konden van moeheid. Daardoor struikelde hij over zijn eigen voeten. Hij was zelfs zo moe dat hij geen lelijk woord zei!

Toen hij het schip binnenkroop, lag daar alleen de baby met een van de gele bloemen en een punt van Padu's hemd in haar mond.

‘Ze is er niet! Ik heb overal gezocht,’ zei Padu hijgend. ‘Ze is weg!’

Het kind lachte tegen hem.

Padu hield zijn adem in. Nu wist hij waarom een kind anders was dan een ezel. Dàt wilde hij tekenen: het lachen van dat kind.

De mooiste koraalsteen nam hij uit zijn broekzak. Hij zette een vreemde, brede streep zomaar ergens op de roestige binnenwand van het oude schip. Toen ging hij op een afstandje staan. Was het dat - het lachen van dat kind?

Hij keek om naar de baby, toen weer naar de streep, die hij getekend had. Als je ze beide tegelijk zag, dan wàs het het.

Tevreden ging hij in het zand naast het kratje zitten. ‘Ik zal nog meer voor je tekenen, straks. Eerst uitpuffen,’ zei hij. Maar dat vergat hij toen hij de mondharmonika in zijn zak tegen zijn been voelde drukken. ‘Ik zal je eens iets laten horen...’ Hij haalde zijn mondharmonika tevoorschijn, blies er langs.

En hij speelde, hij speelde alle wijsjes, die hij kende. Hij speelde ook alles wat hij niet kende, maar wat voor hem muziek was, omdat het vanzelf kwam.

‘Het is maar goed dat ik haar gevonden heb,’ dacht hij onder het spelen tevreden. Vergeten de angst, dat Prikkie hem zou kunnen zien. ‘Ze is zo'n mooie baby met haar lichte velletje.’

Toen hij een baby was, was hij net zo blank geweest, had mami Hilaria wel eens tegen de moeder van Maddalena gezegd. Maar alle moeders en alle grootmoeders zeiden altijd dat hún kinderen

en hún kleinkinderen bijna blank geweest waren toen ze op de wereld kwamen.

‘En nu zijn we allemaal bruin,’ zei Padu verbaasd. ‘Hoe kan dat? Daar leren ze je niks over op school! Maar Prikkie is lekker zwart. Zwart van binnen.’

Toen speelde hij weer verder. ‘Om de baby zoet te houden,’ zei hij tegen zichzelf. Maar hélemaal waar was dat niet, voelde hij. Hij speelde, omdat er nog nooit iemand zo goed naar hem geluisterd had.

[Hoofdstuk 5]

Die ochtend en de hele middag bleef Padu met de baby in het oude schip. Hij speelde en tekende voor haar. En toen het kind begon te huilen, liep hij op een draf heen en weer naar huis om wat vruchten en funchi te halen. Mami Hilaria had dat voor hem klaargelegd. Dan at h j maar minder! Het voeden van de baby kostte hem heel wat zweetdruppels. Maar toen het kind daarna tevreden in slaap viel, voelde Padu zich zo trots als hij zich nog nooit gevoeld had.

Als hij zijn hoofd boog, heel diep tussen zijn knieën tot hij het zand raakte, kon Padu door het grote gat in de zijwand van het schip net de ondergaande zon zien. Zittend verschoof hij. Nog even en de zon zou uit het helle rood in het water zakken.

Nee, hij zakte niet echt in het water! Dat had soeur Stefanie op school verteld. En ze had ook uitgelegd wat er wél met de zon gebeurde: dat hij op een andere plek van de aarde bleef doorschijnen. Dat was weer iets van de *makamba's*. Kunsten van de blanken. Daar knikte je maar netjes van 'ja' op, omdat je niet midden in hun gezicht kon zeggen: 'Het is niet waar!'

Je zag het toch zelf, iedere avond opnieuw: de zon zakte in de zee. En 's morgens kwam-ie er weer schoon uit, aan de andere kant van het eiland. Als die zon niet de hele nacht in het water lag, kon-ie nooit zo schoon blijven. Want werd je zelf niet vies van altijd buiten zijn?

'Weg!' zei Padu hardop. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om beter in het felle rood aan de horizon te kunnen kijken. Een schip voer langs die rode gloed voorbij.

'Straks raakt het in brand,' dacht Padu.

Hij vergat de baby achter zich in het kratje voor het schip, dat

zijn ongeluk tegemoet voer. Geduldig wachtte hij tot 'het' gebeuren zou. Wat kon je er tegen doen?

'Jullie moeten bidden,' zeiden de nonnen altijd.

Maar al zouden alle mensen altijd bidden, er zouden toch schepen blijven vergaan, en mensen ziek worden, en mensen dood gaan. Dat was nu eenmaal zo!

Padu richtte zijn blik van de ondergaande zon op de binnenwanden van het schip.

Als het schip vroeger niet vergaan zou zijn, zou hij nooit zo'n veilige schuilplaats gehad hebben tegen Prikkie en zijn bende. Maar daarom alleen zou een schip toch niet vergaan?

De baby maakte een geluidje in haar slaap. Padu stond op, ging op zijn hurken naast het kratje zitten. Hij begon het koud te krijgen zo zonder hemd. Toch durfde hij het niet onder het hoofdje van het kind weg te halen. Het was beter dat zij bleef slapen, dan kon hij weg om Maddalena nog eens te zoeken. Er waren vast al mensen van de ocho dia terug. En het huisje van Maddalena's moeder was dan ook niet meer op slot.

Hij rilde nog eens.

Of had hij het koud, omdat het plotseling donker begon te worden? In de duisternis, die in het schip zwarter was dan daarbuiten, leek het gezichtje van de baby te veranderen. Er waren schaduwen en strepen over, die er eerst niet geweest waren. Schaduwen en strepen? Zo duidelijk waren ze er, dat Padu al één vinger had uitgestoken om ze weg te vegen - alsof het alleen maar vuil was.

Leisah...! Het schoot hem ineens weer te binnen. Op zijn hurken schoof hij terug naar de opening van het wrak en bleef daar, met zijn rug naar de golven, ineengedoken zitten. De golven mochten het kind niet zien. Het Schuim van de golven mocht niet weten dat hier een kind was, dat hij die ochtend op het strand ge-

vonden had. Want hoe was het met Leisah gegaan?

Haar pleegouders hadden haar bij het water gevonden en mee naar huis genomen. Maar het andere pleegkind van die vrouw was jaloers geworden op Leisah. En toen Leisah groter werd, schold die ander haar steeds uit voor 'Schuim'. Dit scheldwoord herinnerde Leisah eraan waar zij vandaan gekomen was. Op een dag liep zij daarom weg, naar zee. Haar pleegmoeder was haar nagegaan. Zij begreep waaraan Leisah dacht en wat zij wilde doen. Dus stak zij haar hand uit om het meisje te grijpen, maar zij pakte alleen een paar lange haren. Leisah viel in het water en werd Schuim. Alles wat haar pleegmoeder van haar overhield waren strepen in haar handpalmen - waar het lange haar van Leisah langs gegaan was.

Dat had zijn moeder hem verteld.

Padu keek in zijn handpalmen. Sinds die dag hadden alle mensen strepen in de palmen van hun handen. Hij ook.

Het kostte hem moeite roerloos te blijven zitten. Het liefst wou hij tot vlak bij het kratje kruipen om te zien of de baby echt de kleine Editha, het kind van Aura en Antonio, was. Voor de zon onderging had het een ander kind geleken dan nu. Hij had het ook nooit goed aangekeken - niet als Maddalena ermee liep, niet toen hij het gevonden had. Alleen omdat ze in die boot van Antonio had gelegen, had hij meteen gedacht: 'Dit is Editha!'

Sjoontji had hem al zo vaak gewaarschuwd: wat je het eerste denkt, is niet altijd het beste.

Maar als het Editha niet was, als Maddalena haar niet in de bark had gelegd, wie had dan een vreemd kind hier op het strand bij Santa Martha achtergelaten? Iemand, die soms wist dat hij graag een broer wilde hebben? Iemand, die medelijden met hem had, omdat hij de ezel kwijt was? Maar als die Iemand zomaar een kind uit de lucht kon toveren, waarom deed Die het dan niet

meteen goed? Wat had je nu aan zo'n kleine baby? Een meisje nog wel!

'Waarom moet ik Maddalena nog gaan zoeken?' dacht Padu. Onrustig schoof hij op het zand heen en weer 'Maddalena is met haar nichtje ook naar San Nicolas gegaan. En dit kind...'

Hij moest er met Sjoontji over praten. Met Sjoontji, niet met mami Hilaria. Die zou meteen denken dat hij het kind ergens had weggehaald. Ja, zoiets deed je voor je plezier! Je zoveel last op je nek halen!

'Sjoontji,' zou hij zeggen, 'er ligt een kind in het oude schip. Eerst lag het nog op het strand.'

Nee, het lag niet eerst op het strand. Eerst lag het in de bark van Antonio.

Wat zou Sjoontji zeggen? Hetzelfde als die morgen, toen ze over de ezel gesproken hadden: 'Denk er maar eens goed over na?'

Padu schudde zijn hoofd. Er was niets om over te denken. Want het kind wàs er. En de ezel was er niet. Of ja, de ezel was er wel, maar bij de polís.

Een paar keer wreef Padu over zijn kuiten voor hij langzaam overeind kwam. Hij wilde niet meer naar het kind kijken...niet weer aan Leisah denken, aan alles...En het was maar een verhaal, van héél vroeger zelfs. Nee, hij moest nu naar huis. Als ze terug waren van de ocho dia en ze hadden flink gegeten, waren ze allemaal in een goed humeur. Zo'n mooie gelegenheid mocht hij niet voorbij laten gaan.

Buiten het wrak, op de hoek bij de boeg, drukte Padu zich tegen de scheepswand aan. Het geschilderde ijzer schuurde tegen zijn blote rug. Maar hij bleef zo staan, want hij wilde niet naar het water kijken. Hij wilde het niet horen! Hij wilde ook de bomen aan de rand van het strand niet zien. Geesten zaten altijd in bo-

men, zeiden de oude verhalen. Zijn ogen stijf dicht doen. Niet even. Heel lang...

Zo liep hij voorzichtig tot vlak bij het dorp. Plotseling hield hij zijn pas in: hij had de stem van Prikkie gehoord. Even goed luisteren waar die vandaan kwam. Dan moest hij een andere weg naar huis nemen. Het ging Prikkie niets aan dat hij nu pas uit het schip kwam.

Voor Padu een ander pad kon nemen, had Prikkie hem al gezien.

‘Daar heb je hem, jongens! Padu, gekke Padu, die zijn eigen ezel losmaakt! En weten jullie wat-ie met Maddalena gedaan heeft? Meisjes kan-ie wel aan, no, maar tegen ons durft-ie niet!’

Prikkie was vlak voor Padu komen staan, maar hij hield zijn handen nog thuis.

Padu keek zijn vijand midden in zijn gezicht. Toen sloot hij ineens zijn ogen, deed ze weer open en wilde doorlopen. Zo deden de groten ook altijd wanneer er ruzie was. De ander wist dan dat je niets met hem te maken wilde hebben. Als Prikkie het nu maar gezien had in het donker!

Maar ‘Padu is gek! Padu is gek’, riepen de jongens en begonnen Padu in zijn rug te stompen, zodat hij tegen Prikkie aan zou vallen.

Padu kende dat truukje. Dan konden ze later zeggen: ‘Jij bent begonnen! Jij probeerde Prikkie tegen de grond te lopen. Prikkie deed niks!’ Dus hield hij zijn rug stokstijf. Hij rilde telkens als hij een hand tegen zijn blote huid voelde. Hij zou ook ogen op zijn rug moeten hebben, om die ook dicht en open te kunnen doen.

Voor de bende erop verdacht was, dóók Padu en maakte dat hij weg kwam. Het had geen zin om het tegen die hele troep op te nemen. Zeker niet als je je zo lamkendig voelde als hij op dat ogenblik. Prikkie had geroepen: ‘Padu, die zijn eigen ezel losmaakt’.

Dat was gelogen, gemeen gelogen, want Prikkie had het zelf gedaan.

En wat had Prikkie over Maddalena gezegd? Wat bedoelde hij met: meisjes kan-ie wel aan?

Prikkie kón het niet weten dat hij juist probeerde uit de buurt van Maddalena te blijven. Dat wist Maddalena zelf niet eens.

‘De baby!’ dacht Padu met schrik. ‘Is het dan toch Editha en niet een of ander geheimzinnig kind? Denken ze in het dorp dat de baby zoek is? Heeft Prikkie misschien verteld dat ik daar meer van weet?’

Nog harder ging Padu lopen om zo vlug mogelijk bij de huisjes te zijn.

Iedereen moest het weten dat Prikkie gelogen had, dat het niet waar was! Hij had alleen maar op de baby gepast, omdat er niemand naar het kind had omgekeken. En dat had hem een hele, vrije dag gekost! Wat had-ie anders allemaal kunnen doen.

‘Maddalena,’ siste hij kwaad. Waarom had ze het kind alleen gelaten?

‘Maddalééna!’ Padu schreeuwde de naam woest voor hij het huisje, waar Maddalena woonde, binnenstormde. Nu stond de deur wel open.

‘Maddalena is er niet. De baby is weg,’ gilte Aura. Ze trok aan haar haren, trapte als een dolle op het lint, dat ze van haar hoofd had gescheurd. ‘De baby is gestolen...we waren naar het feest...Edítha...Edítha...’ Ze hilde en riep de naam van haar kind zo wanhopig dat Padu moeite had om zich goed te houden.

‘Ze is...’ begon hij hikkend. Zou het echt Editha zijn, dat kind in het wrak? Als het nu eens een ander kind was? ‘In het schip bij mij,’ wou hij verder gaan. Maar de moeder van Maddalena en Aura had hem bij de arm gepakt en ruw de deur uitgezet.

In het donker durfde hij pas weer adem te halen. Hij dacht dat

hij stikte in dat ene korte ogenblik. Zulke stommerds! Zulke achterlichten! Ze hadden hem niet eens uit laten spreken. Wat zeiden grote mensen altijd? ‘Laat me uitspreken!’ Jawel!

Maar nu zou hij ook niets meer zeggen, al bleven ze dagenlang zoeken. Als Sjoontji dan maar niets aan hem merken zou!

Voorzichtig sloop Padu in de richting van zijn eigen huis.

‘Ben je daar nu pas?’ vroeg mami Hilaria brommerig. ‘En waar is je hemd?’

‘O...’ Padu keek naar zijn blote bovenlichaam alsof hij nu pas merkte dat hij niets aan had. ‘In de boot, het was zo nat van de regen. Het moest drogen.’

‘De hele dag zeker?’ vroeg mami Hilaria schamper. ‘Vooruit, ga het halen. Eerder krijg je geen eten. En ik heb nog wel iets lekkers voor je meegebracht.’

Padu snoof de geur van gebraden uien op. Hij zag mami Hilaria een stuk vlees uit het papayablad wikkelen, waarin ze het zolang had weggelegd, zodat het goed mals zou worden. Wat een honger had hij!

Voor hij de deur uit was, riep zijn grootmoeder hem na: ‘Het kind van Aura is gestolen. En Maddalena is nergens te vinden. Heb jij haar gezien?’

Padu haalde zijn schouders op. ‘Ik bemoei me nooit met Maddalena, met meisjes,’ antwoordde hij en maakte toen dat hij wegkwam.

‘Antonio is naar Chepita om te vragen of zij hem kan helpen,’ hoorde bij mami Hilaria nog roepen.

‘Chepita?’ dacht Padu. ‘Dat is niet zo mooi!’

Het betekende dat de zaak ernstig was, anders haalde je er Chepita niet bij, met haar donkere ogen en haar vinger, die altijd wees.

Weer rilde hij. ‘Ik ben nu al ziek van de regen,’ zei hij in het donker.

Traag begon hij in de naderende nacht aan de terugtocht naar het wrak. Nog nooit was hij er 's avonds naar toe gegaan al was hij vaak van plan geweest om er 's nachts te slapen wanneer mami Hilaria hem weer eens voor niets op zijn kop gegeven had.

Hoe verder hij de huisjes achter zich liet en hoe dichterbij het strand naderde, des te oplettender keek hij om zich heen. Niet dat hij iets kon zien, maar geesten wáren ook niet te zien. De geesten van de verdronken zeelui. Het zou best kunnen dat ze vanavond ineens tevoorschijn kwamen. Nu kon er van alles gebeuren, nu hij van het ene ongeluk in het andere was gevallen de laatste dagen. Zelfs je ogen dichtdoen zou nu niet meer helpen.

Toen hij bij de rand van het strandje plotseling een vreemd geluid hoorde, schreeuwde hij van angst.

Nog een schreeuw klonk er en een stem riep: 'Het is mijn schuld niet!'

Padu's hart bonsde zo dat hij bijna geen adem kon halen.

'Neem me niet mee!' klonk de stem weer. 'Neem me niet mee! Het is mijn schuld niet!'

Het was niet één stem, nóg een stem, stemmen, die door elkaar riepen. Stemmen, die niet meer stil konden worden. De zeelui schreeuwden tegen het water, dat ze niet wilden... Die ene, die zijn hoed had opgehouden toen hij verdronk. Hij wilde zijn hoed terug hebben misschien...

Padu kromp in elkaar. Híj wist waar die hoed was.

'Padúúú!' Hoog en snerpend klonk zijn naam.

Zeiden de oude verhalen niet dat geesten altijd met vrouwenstemmen riepen?

'Nee! Nee, nee,' mompelde Padu wezenloos.

Zweet liep over zijn blote rug. Zijn voeten had hij diep in het zand geboord.

Niemand, niets zou hem van zijn plaats kunnen krijgen. Het was zijn schuld ook niet dat alles gelopen was, zoals

het gelopen was. Dat de mannen verdronken waren. Dat de ezel weggelopen was. Dat het geregend had. Dat hij een kind gevonden had.

‘Nee! Nee, nee!’ fluisterde hij.

‘Padúúú!’ Nog eens.

Achter hem, bij de bomen, een beweging. Bij de bomen, die hij straks niet had willen zien. De oude verhalen zeiden...

‘Padu! Ik zit hier!’

‘Maddalena?’ riep Padu verbaasd en ongelovig.

Ergens in het donker moest Maddalena zitten, want het was haar stem geweest, die geroepen had de laatste keer. En Maddalena was, net als hij, bang voor de geesten van de verdronken zeelui.

‘Maddalena,’ riep Padu dringend. En al liepen de rillingen over zijn koude, bezwete rug, hij was niet bang meer. Hij was niet meer alleen! Maddalena was er weer. Samen konden ze misschien ook een oplossing vinden, hoe ze de baby terug zouden brengen.

‘Padu!’ Er sprong vanuit het donker iets op hem af. Padu voelde twee armen om zijn hals. ‘Padu, ze hebben...’ Verder kwam Maddalena niet. Padu had haar van zich afgeschoven.

‘Kom mee’, zei hij kortaf.

Hij ging Maddalena voor naar het schip. Moest hij haar nu zeggen dat ze even haar ogen dicht moest doen? Maar Maddalena greep zijn hand, kneep er zo hard in dat Padu niet los kon komen en vergat wat hij op z'n hart had.

‘Het is toch donker, niemand kan het zien,’ dacht hij en hij liet het dus maar zo. Ook, omdat de angst van Maddalena hem meer moed gaf.

Hand in hand liepen ze naar het sombere wrak van het oude schip.

‘Stoot je hoofd niet,’ zei Padu voor hij het gat in ging. Dit was de eerste keer dat een ander uit het dorp in zijn schip kwam. De baby kon je niet meetellen.

‘Dit is nu mijn schip,’ begon hij trots tegen Maddalena.

‘Editha! Editha!’ riep Maddalena. Ze had alleen maar oog voor haar zoekgeraakte nichtje, niet voor het eigendom van Padu.

Padu voelde zich weer kwaad worden. Maar toen hij zag hoe voorzichtig Maddalena het kind uit het kratje tilde, tegen zich aan drukte en in haar armen heen en weer wiegde, keek hij verlegen de andere kant uit. Zoals Maddalena daar stond met de baby, in het maanlicht dat over hen scheen, leek ze mooier dan het mooiste plaatje. Kon hij dat maar tekenen, om het nooit meer te vergeten.

Hij keek naar de lachende baby, die hij die ochtend op de binnenwand van het wrak getekend had: er was niet veel van te zien nu, omdat die kant van het schip in de schaduw lag.

Maddalena had Padu's blik gevolgd. ‘O, Padu,’ zei ze ademloos, ‘o, Padu, je bent geweldig.’

‘Toe nou,’ antwoordde Padu. Zijn hart bonsde nog van de schrik.

‘Is dit je hemd?’ vroeg Maddalena verbaasd, terwijl ze de witte doek waarin de baby gewikkeld was, optilde.

Padu knikte.

Resoluut legde Maddalena het kind op het zand neer.

‘Doe aan,’ zei ze. Nu was zij het, die kortaf sprak. ‘Ik heb wel gezien, dat je vanmorgen helemaal nat thuis bent gekomen.’

‘Als ik ziek moet worden, word ik het toch,’ mopperde Padu, zoals de mannen altijd mopperden wanneer ze vonden dat de vrouwen zich teveel met hen bemoeiden.

‘Zo!’ Maddalena deed het laatste knoopje van Padu's hemd dicht. Zo dicht stond ze bij hem, dat hij zag hoe nat haar gezicht

was van het huilen. Het glom in het maanlicht en de ogen leken nog groter en donkerder dan anders.

‘Maddalena...’ zei hij ineens.

Verlegen keken ze elkaar aan: hoe moet het nu verder?

Maddalena was de eerste die zich een houding wist te geven. Ze nam de slapende baby van de grond, met het kind op haar schoot ging ze op het kratje zitten.

Aandachtig keek ze het schip rond, glimlachte naar Padu.

‘Waar heb je haar gevonden? Was ze niet lastig?’ vroeg ze.

‘Waar zat je toch?’ zei Padu inplaats van een antwoord te geven.

‘O...’ Maddalena slikte een paar keer. Maar het hielp niet. Ze moest weer huilen.

Aarzelend begon Padu te vertellen wat er die dag allemaal gebeurd was, vanaf het ogenblik dat hij uit het schip gekropen was om koraalstenen te zoeken. Maar over Leisah en de geesten sprak hij niet.

‘Je hebt niet tegen mami en Aura gezegd dat Editha bij jou was?’ vroeg Maddalena nadenkend.

‘Jouw mami,’ Padu maakte zich weer kwaad, ‘jouw mami heeft me het huis uitgegooid voor ik een woord kon zeggen. En Aura gilde zó dat ik er niet bovenuit kon komen.’

Even bleef het stil in het schip. Vlakbij was het geluid van het aanrollende water te horen. Water, met witte randen schuim. Padu schopte met zijn voet naar een grote krab, die te dichtbij kwam.

Maddalena gilde zachtjes. ‘Laten we naar huis gaan.’

‘Nee. Je moet me eerst vertellen wat er met jou gebeurd is. Waar je was.’ Padu's stem klonk zo bevelend dat Maddalena er niet aan dacht hem niet te gehoorzamen. ‘Ik ben aan jullie deur geweest, maar die was dicht. Ik heb gebonsd en geroepen...’

‘...dat heb ik gehoord, maar ik durfde niets te zeggen, omdat ik bang was dat het Prikkie weer was.’

‘Dus je was thuis?’ Nu begreep Padu er helemaal niets meer van.

‘Ja. Maar...’ Weer begon Maddalena te huilen en het leek of ze geen woord meer kon uitbrengen.

Dàt was geen aanstellerij, zag Padu. Maddalena had iets heel ergs doorgemaakt. Zo erg, dat ze er niet eens over spreken kon.

‘Het is nu toch voorbij,’ zei hij overredend. ‘Ik blijf bij je en ik zal het bij je thuis wel vertellen dat ik de baby meegenomen heb.’ Hij haalde diep adem. Als hij dat doen zou, zou hij op z'n kop krijgen - meer dan Maddalena, die het kind even in de steek gelaten had.

Maar Maddalena schudde haar hoofd. Met een slip van het schortje van de baby veegde ze haar gezicht droog.

‘Toen ze vanmorgen allemaal naar San Nicolas waren, ben ik met Editha naar de boten gegaan. Ik dacht, misschien kan ik, als ik goed kijk, San Nicolas zien en de mensen die naar de ocho dia gaan. De overkant van de baai is niet zo ver.’ Ze moest weer even slikken.

‘Nu denkt ze: dat had ik niet moeten doen, dan was dit allemaal niet gebeurd,’ dacht Padu.

‘Ik zat net op de rand van onze bark toen ik niet ver van me vandaan lawaai hoorde. Het was Prikkie. Hij schreeuwde zo, dat ik kon horen dat ze het over jou hadden en over de ezel. Je weet wel, wat ik je ervan verteld heb...’

‘...ja, dat Prikkie hem losgemaakt heeft gisteravond,’ viel Padu haar bij. Hij moest Maddalena aan het praten houden.

‘Ik heb Editha toen in onze bark gelegd en ben gaan luisteren. Prikkie kon me niet zien. Hij vertelde de jongens dat hij aan een paar mensen in het dorp gezegd had, dat jij niet alleen...’ Verle-

gen zweeg Maddalena. Ze keek Padu niet aan. Maar hij begreep wel wat ze wilde zeggen.

‘Dat ik gek ben,’ ging hij verder met een grijns. ‘Ja, dat weet ik nou wel. En toen?’

‘Hij zei dat je ook het Boze Oog hebt. Dat Chepita je daarom altijd zo aankijkt. Dat heeft hij in het dorp verteld...’

‘...nee,’ viel Padu haar verbaasd in de rede. Dat Prikkie gemeen was, wist hij allang. Maar dat hij zó gemeen was... Niet te geloven!

‘Trek je er maar niets van aan,’ zei Maddalena.

‘Maar als hij het in het dorp verteld heeft...’ begon Padu.

‘Misschien liegt hij dat ook wel. Het kan best opschepperij van hem zijn. En als hij het verteld heeft, gelooft toch geen mens hem.’

Verachtelijk snoof Padu door zijn neus. Er waren altijd wel mensen die kwaje praatjes geloofden. Dat had Sjoontji zo vaak gezegd.

‘Nou ja...’ Padu deed of het hem niets meer schelen kon wat Prikkie gezegd had.

Nu was het Maddalena die dacht: ‘Ik moet blijven praten, dan denkt Padu er niet meer aan.’

Dus zei ze: ‘Ineens kwamen de jongens mijn kant uit. Toen Prikkie me zag riep hij vals: “Heb je weer staan afluisteren? Ik weet best dat jij voor Padu partij trekt. Maar dat zal ik je inpeperen.” Ze sprongen op me af en trokken me aan m'n haar. En kijk eens, mijn rok is gescheurd. Nu heb ik er helemaal geen meer. Want de nieuwe hebben de kabrieten opgevreten.’

‘Ja, ja!’ antwoordde Padu ongeduldig. De rokken van Maddalena gingen hem niet aan. Maar wel, wat er verder gebeurd was.

‘Ze sleepten me mee naar ons huis. En daar hebben ze me op een stoel vastgebonden.’

‘Waarom heb je dan niet geroepen?’ vroeg Padu verbaasd.

‘Dat heb ik gedaan, maar niemand hoorde me. Er was immers niemand in de buurt. En ik werd zo moe van het schreeuwen. Ik moest zien dat ik los kwam, want Editha lag alleen in de bark. Ik dacht dat ik mijn hele vel eraf zou scheuren, zo hard was het touw.’ Ze wachtte even en bekeek haar polsen.

Padu keek ook, van een afstand. Hij kon niet zien hoe geschaafd het vel van Maddalena was, maar hij kon het zich voorstellen. De splinter in zijn vinger deed ook nog steeds pijn. Maar het was kinderachtig om daar nu aan te denken, terwijl Maddalena het zoveel erger gehad had.

‘Toen ik los was, kon ik nog niet weg. Want ze hadden de sleutel aan de buitenkant van de deur omgedraaid. Het is maar goed dat ik niet dik ben, anders had ik niet eens door het venster gekund.’

‘En achteruit dan?’ vroeg Padu.

‘Dat had mami dichtgedaan, voor de varkens. Dat is gemakkelijker voor me. Want je kunt niet op twee deuren tegelijk letten, of de varkens wel buiten blijven.’

‘Heb je die sleutel nog gevonden?’ Padu wilde alles haarfijn weten.

‘Ja. Ze hadden hem zomaar ergens weggegooid. Ik heb er wel een uur naar lopen zoeken.’

Maddalena wiegde de baby, die wakker geworden was, heen en weer. ‘Ja, we gaan zo naar huis,’ zei ze sussend.

‘Waarom zou-ie dat toch gedaan hebben?’ vroeg Padu peinzend.

Maddalena haalde haar schouders op. Ze wist het antwoord wel, maar ze durfde het Padu niet te zeggen. Het was een grote gunst dat ze van hem in zijn schip mocht. Anders liet hij altijd duidelijk merken dat hij liever alleen was. Nu kon ze toch niet

zeggen dat Prikkie het alleen had gedaan, omdat zij hem bedreigd had. 'Ik zal het wel zeggen, hoor, dat jij de ezel van Sjoontji hebt laten weglopen,' had ze woedend geschreeuwd toen de jongens haar zo aan haar haar getrokken hadden. Prikkie had haar geslagen, gestompt, opgesloten, omdat ze partij had getrokken voor Padu. En dat had ze Padu al gezegd!

'Toen ik bij de barken kwam, dacht ik dat ik dood ging,' zei ze met donkere stem. 'Editha was weg. Ik heb geroepen, geschreeuwd. Maar het hielp niets. Toen ben ik weggelopen, de kunuku in. En ik wou nooit, nooit meer naar huis.'

'Was maar naar het schip toe gekomen,' antwoordde Padu. Want pas nu er iemand bij hem in het wrak was, begreep hij, dat hij altijd had zitten wachten of er eens iemand hier bij hem zou komen kijken.

'Ik dacht dat Prikkie mij had opgesloten om er met de baby vandoor te gaan,' zei Maddalena zachtjes. 'Dat hij wraak wou nemen.'

Padu antwoordde niet. Hij wenkte Maddalena dat ze moest opstaan. Hij begreep best waarom Maddalena steeds midden in een zin ophield. Ze wilde niet telkens weer zeggen: 'Ik heb dit allemaal moeten doormaken, omdat ik het voor jou opgenomen heb tegen Prikkie.' Het was beter dat ze er verder maar niet meer over spraken.

Als eerste kroop Padu door het gat het wrak uit. Toen keerde hij zich om, nam de baby van Maddalena over. Voor de laatste maal die dag hield hij het kind in zijn armen. Het hinderde niet dat ze een kletsnatte broek had. Even voelde hij zich zoals hij zich gevoeld had toen hij zijn vader en moeder met de grote schoener uit de haven van de stad had zien wegvaren.

'Hier,' zei hij kortaf en gaf het kind aan Maddalena.

Dicht naast elkaar liepen ze over het stille strand naar het dorp.

Hoe dichterbij de huisjes naderden des te dreigender klonk het geluid van opgewonden stemmen.

[Hoofdstuk 6]

Voor het huisje, waarin de familie van Maddalena woonde, hadden zich de meeste dorpsbewoners verzameld. In een kring stonden ze om Prikkie heen, die het hoogste woord had.

De enige, die niet scheen te luisteren was Sjoontji. Hij zei niets, hij schudde zijn hoofd ook niet als de naam van Padu in het donker klonk. 'Een mens verander je toch niet,' dacht hij zeker. Maar wel was hij nieuwsgierig wat zijn kleinzoon zou doen toen hij hem zag aankomen.

Padu hief zijn hand op.

Op dat teken stond Maddalena stil. Ze drukte de baby dicht tegen zich aan. Het kind mocht vooral niet gaan huilen. De anderen mochten niet horen dat zij er aan kwamen. Al had Padu haar dat niet bevolen, ze had het uit het korte gebaar van hem begrepen. Hij wilde zeker eerst horen wat er aan de hand was.

De drukte voor de huisjes was zo ongewoon in de avond dat dat alleen al angstaanjagend was. Dat die drukte om hen was, maakte het nog onheilspellender.

'Ik heb toch gezegd dat jullie me gerust geloven kunnen,' hoorde het tweetal Prikkie met overslaande stem roepen.

Maddalena drukte de baby nog dicht tegen zich aan, zo bang was ze voor wat er volgen zou. Ze had Padu wel heen en weer willen schudden. Hij mocht niet zo onbeweeglijk blijven staan. Zó, zo als Padu nu stond, had ze vroeger eens een man van Santa Martha tegenover een ander zien staan. Wat er aan de hand was geweest, had ze toen niet begrepen. Maar plotseling was die ene man naar voren gesprongen, en met één slag had hij de ander tegen de grond gestompt. De ander had niet meer kunnen opstaan! En Padu, die niet bang was voor geesten, die Editha

had gevonden, wat zou Padu allemaal kunnen als hij wilde?

‘Padu...’ fluisterde ze.

Met een ruk draaide Padu zijn gezicht naar haar toe. Ze zag dat hij van haar stem geschrokken was. Het wit van zijn zwarte ogen leek bijna uit de oogkassen te komen.

‘Als we omlopen kunnen we het huis aan de achterkant binnen. We leggen Editha stilletjes in haar bed. Niemand zal het merken. Aura en mami moeten maar raden hoe ze terug gekomen is.’

‘Nee,’ antwoordde Padu zo scherp, dat Maddalena schrok. Als al die anderen het gehoord zouden hebben?

Maar Prikkie was weer begonnen met zijn geschreeuw. Niemand merkte wat er verderop in het donker gebeurde. Dat daar twee anderen alles horen en zien konden wat er bij de huisjes aan de hand was.

‘Ik heb zelf gezien dat hij gisteravond in het donker de ezel van Sjoontji los heeft gemaakt en het beest de kunuku in gejaagd heeft. Vraag het hem maar eens als hij terug is! Maar dan zegt hij natuurlijk dat ik het gedaan heb! Prikkie krijgt altijd overal de schuld van!’

Er klonk gemompel uit de kring van dorpsbewoners. Ook al luisterden ze naar Prikkie, ze herinnerden zich ook de streken, die hij altijd uithaalde. Maar dat durfden ze niet te laten merken, omdat Prikkies vader erbij stond. En die was in zijn jonge jaren geen haar beter geweest dan Prikkie nu. Misschien had Prikkie gelijk deze keer. Waarom was Padu anders niet thuis? En waarom bleef Sjoontji maar kalm op de drempel van zijn huisje zitten zonder één woord te zeggen? Dat deed je niet als je hoorde dat een ander leugens over je familie vertelde.

Dus daarom zweeg iedereen.

‘Iemand, die zo gek is dat hij zijn eigen ezel losmaakt, is ook wel

zo gek dat hij kinderen van anderen steelt,' ging Prikkie verder. 'En wie weet wat hij met Maddalena gedaan heeft!'

Toen hield Padu het niet meer uit. Al had Maddalena hem nog zo stevig bij zijn pols gepakt, hij rukte zich los en vloog op Prikkie af. Maddalena holde achter hem aan.

'Padú! Padú, niet doen!' gilde ze.

Op het horen van Padu's naam draaiden alle dorpsbewoners zich om.

'Padu!' riep Maddalena, terwijl ze zich nog dieper in het donker schuil hield. Nu was het te laat! Ze wilde niet zien wat er zou gebeuren!

'Padu?' zeiden een paar mensen verbaasd.

'Mijn tijd!' mompelde de moeder van Maddalena.

Sjoontji bleef op de drempel zitten als ging het hele tumult hem niet aan.

‘Padú!’ schreeuwde mami Hilaria, die bij de andere dorpsbewoners stond. Ze probeerde haar kleinzoon in zijn nek te pakken, maar Padu dook weg voor haar grijpende hand.

Met één sprong had hij zich op de veel grotere Prikkie geworpen, hem tegen de grond gegooid. De mensen weken uit elkaar. Het werd zo stil dat het kreunen van Prikkie en het hijgen van Padu duidelijk te horen waren.

‘Gek ben ik, no? Gek ben ik, zeg je? Hier, voel dan maar hoe gek ik ben!’

Bij ieder woord sloeg Padu Prikkie waar hij hem maar raken kon. ‘Leugenaar! Rot leugenaar!’

Het kreunen van Prikkie sloeg over in schreeuwen. Aan terugslaan dacht hij niet, zo bang was hij op dat ogenblik voor de razende Padu. Zo verbluft, dat die kalme Padu voor het eerst van zijn leven van zich afsloeg.

Niemand van de dorpsbewoners stak een hand uit om de jongens van elkaar te scheiden. Een gevecht moest niet ophouden voor de beide partijen uitgevochten waren. Anders zouden ze later weer opnieuw beginnen, en weer, en weer. Op die manier kwam er haat, waaraan nooit meer een eind te maken was.

Even was het of Padu bedaren zou. Met zijn knieën en zijn vuisten hield hij Prikkie tegen de grond gedrukt.

‘Wie heeft gisteravond de ezel van Sjoontji losgemaakt?’ riep hij dreigend.

De dorpsbewoners hielden hun adem in. Niemand had Padu ooit zien vechten. Nu hij het deed moest hij er een goede reden voor hebben.

Toen Prikkie geen antwoord gaf, maar probeerde los te komen, gaf Padu hem weer een stomp tegen zijn kin. ‘Wie heeft gisteravond de ezel van Sjoontji losgemaakt?’

‘Prikkie!’ riep plotseling een hoge stem.

‘Maddalena!’ zeiden een paar oude vrouwen verbaasd. ‘Mijn tijd!’

‘Prikkie heeft het gedaan. Ik heb het hem zelf horen zeggen,’ riep Maddalena.

Nu ze gezien had dat Padu zijn vijand aankon, was ze niet langer bang om met de waarheid voor de dag te komen.

‘Maddalena!’ Aura vloog op haar jongste zusje af. ‘Editha! Editha is terecht!’

Aura rukte haar dochtertje uit de armen van Maddalena en hield het omhoog, zodat alle mensen het goed konden zien.

In het gedrang, dat ontstond, probeerde Prikkie weg te komen. Maar Padu had erop gerekend dat hij dat doen zou. Het gevecht tussen de jongens begon opnieuw. Nu was Padu in de minderheid. Prikkie duwde Padu's kin met alle kracht, die hij had, ver naar achteren. Padu dacht dat zijn nek zou breken. Maar hij liet niet los. Als de bende van Prikkie zijn tegenstander niet te hulp zou komen, hield hij het wel!

‘Prikkie heeft gisteravond de ezel van Sjoontji losgemaakt en hem de kunuku ingejaagd.’ Maddalena schreeuwde het naar de toekijkende mensen. ‘Vanmorgen toen jullie naar San Nicolas waren, stond hij erover op te scheppen, bij de barkjes. Toen hij merkte dat ik het gehoord had, heeft hij me geslagen en gestompt en me in huis opgesloten.’ Maddalena moest even zwijgen, omdat ze geen adem meer had.

Het leek of de beschuldiging van Maddalena Padu nieuwe kracht gaf. Want hij begon er weer op te timmeren. ‘Hier! Hier! Omdat je Maddalena op een stoel hebt vastgebonden! Hier! Hier!’ En weer kreeg Prikkie bij ieder woord een stomp.

De mensen drongen nog dichter om de vechtende jongens heen. Niemand hoorde in de verte het lawaai van een motor, die naderde. En toen de grote koplamp zijn helle licht op de massa

wierp, gilden de vrouwen van schrik.

‘De polís,’ riep iemand.

De vrienden van Prikkie maakten dat ze ongezien in het donker wegkwamen.

‘Wat is hier aan de hand?’ Een grote brigadier stapte rustig op de kring af. ‘Sta eens op,’ zei hij bevelend tegen Padu.

Maar Padu liet zich op dat ogenblik niets zeggen, vooral niet door de polís, die zijn ezel opgepakt had.

De brigadier stak zijn grote hand uit, trok Padu met één ruk omhoog. Met zijn andere hand greep hij Prikkie, die gedacht had dat hij er tussenuit kon knippen misschien.

‘Zo! Waarom moeten jullie zo knokken?’

Koppig kneep Padu zijn lippen op elkaar. Hij proefde bloed. Dit was een zaak tussen hem en Prikkie. De polís moest daar buiten blijven.

Zo dacht Prikkie er niet over. ‘Hij is gek, helemaal gek! Hij heeft me bijna dood geslagen,’ jammerde hij.

Toen werd het mami Hilaria te veel. Ze gaf Prikkie een pets om zijn hoofd, zoals Padu er nog nooit een van haar gehad had.

Padu voelde zich vernederd. Het was net of hij het zelf niet af kon. Voor de voeten van de polís om probeerde hij Prikkie een schop te geven. Maar de polís stak zijn lange been uit en duwde de voet van Padu terug.

‘Wie vertelt me wat er aan de hand is? En vlug wat!’ riep de brigadier kortaf.

Niemand deed een mond open. Hier had de polís niets mee te maken! Want als ze alles eerlijk vertelden, zou de polís weten dat de opgepikte ezel van Sjoontji was. Dan was Sjoontji erbij. En dat alleen door zo'n duivelsjong van een Prikkie.

Maddalena drong zich door de mensen naar voren.

‘U moet hem loslaten,’ zei ze fel tegen de brigadier. Ze wees

naar Padu. 'Het is zijn schuld niet.'

'Zo?' vroeg de brigadier.

Loslaten deed hij Padu niet. Wel voelde Padu dat die grote hand niet zo stevig om zijn arm meer knelde. Als hij wilde kon hij zich los rukken. Maar dan zou het net zijn of hij zich schuldig voelde.

Hij rekte zijn nek, van links naar rechts, van voren naar achteren. Dat stijve gevoel bleef. Prikkie had hem een goeie dreun gegeven! Maar toen hij het bloed en de schrammen op het gezicht van zijn tegenstander zag, voelde Padu zich tevreden.

'Wiens schuld is het dan wel?' had de brigadier aan Maddalena gevraagd.

'Van hem!' Maddalena wees naar Prikkie. 'Hij moet altijd pesten.'

'En wát doet hij dan?' vroeg de brigadier weer. Hij wist dat je de mensen de tijd moest laten om tot praten te komen.

'Nou... ' Maddalena aarzelde even. Ze voelde hoe alle dorpsbewoners naar haar keken, hoe belangrijk haar woorden op dat ogenblik waren. Maar verlegen voelde ze zich niet. Padu had gezorgd dat Editha niet zoek was geraakt. Hij had haar die hele dag in zijn hemd laten liggen en op de baby gepast. En hij had gevochten met Prikkie, omdat Prikkie háár had gestompt en geslagen en opgesloten! Nu moest zij iets voor Padu doen.

'Vanmorgen na de regen ... allemaal waren ze naar de ocho dia... ik was met de baby bij de barken op het strand...' Ze struikelde over haar woorden, maar niemand lette erop. Ze zouden het zelf niet beter hebben gedaan.

'Prikkie en de jongens hebben me toen geslagen... ik had Editha even in onze bark gelegd om terug naar huis te gaan...' Dat laatste was niet waar. Maar ze kon niet zeggen waarom Prikkie haar zo geranseld had. Dan wist de polís het meteen van de ezel van Sjoontji.

‘Toen hebben Prikkie en de anderen me in huis opgesloten en aan een stoel vastgebonden. Ze hebben de deur op slot gedaan en de sleutel buiten weggegooid.’

Maddalena zweeg even, omdat de toeschouwers opgewonden begonnen te mompelen.

‘En daarna, meisje?’

De brigadier had Padu losgelaten. Maar Padu bleef staan waar hij stond: vlak tegenover zijn tegenstander, die steeds kleiner leek te worden onder de beschuldigende woorden van Maddalena.

‘Toen? Ik had bijna geen vel meer op mijn armen toen ik los was. Ik ben eerst de sleutel gaan zoeken. En toen ik op het strand kwam, was de bark leeg. Editha was er niet meer.’

Maddalena begon plotseling te huilen, zoals ze die morgen bij de bark gehuild had, nadat ze had ontdekt dat haar nichtje er niet meer lag.

‘Ja?’ zei de brigadier weer.

‘Ik heb overal gezocht. En toen ik haar niet vond, ben ik weggelopen. Ik dacht dat Prikkie Editha had weggenomen om... omdat hij me ook opgesloten had. Daarom...’ Maddalena huilde nu harder.

Aura drong zich tussen de kijkers door en sloeg haar ene arm om haar zusjes schouder. In de andere hield ze nog steeds Editha.

Streng keek de brigadier naar Prikkie. ‘Is dat zo?’ vroeg hij bars.

‘Nee, nee,’ riep Prikkie angstig. ‘Ik heb de baby niet weggenomen. Ik weet niets van de baby af...’

Door het vechten had hij niet gezien dat Aura het kind alweer terug had.

‘Ik had Editha,’ zei Padu kalm. Het leek of hij nooit gevochten had, zo rustig stond hij er bij.

‘Jij?’ riepen Aura en mami Hilaria tegelijk.

Padu knikte nadrukkelijk.

‘Waarom heb je dat dan niet gezegd toen je bij ons was?’ riep Aura.

Ze wond zich weer op nu ze ineens aan de angst dacht, die ze had doorstaan.

‘Dat is je eigen schuld,’ schreeuwde Maddalena boven het gemompel van de anderen uit. ‘Padu kwam bij jullie om te vertellen dat hij Editha gevonden had. En toen heeft mami hem niet eens uit laten spreken en hem de deur uit gegooid.’

De mannen lachten smakelijk. Ze kenden de driftbuien van de mami van Maddalena. Net goed dat ze daar nu zelf eens het slachtoffer van was, en dat iedereen - de polis ook - dat horen kon. Misschien hielp dat voor de volgende keer!

‘Ik vond de baby in de bark. Toen ben ik Maddalena gaan zoeken. Wist ik veel dat Prikkie haar in huis aan een stoel had vastgebonden? Ik dacht dat er niemand thuis was, omdat de deur op slot was. Toen ik Maddalena niet vinden kon, heb ik Editha bij me gehouden. Ze is de hele dag bij mij in het oude schip geweest.’ Padu wees in de richting van het strand.

‘Toen Padu terugging om zijn hemd te halen, waar-ie Editha ingepakt had, heeft hij mij gevonden,’ vertelde Maddalena verder.

Maar ze zei niet dat ze eerst nog een hele tijd samen in het schip hadden zitten praten voor ze naar het dorp terug waren gegaan. Ze vertelde niets van haar verschrikkelijke angst. En ook niet, dat ze Padu's hart wel had horen bonzen van schrik. Dat ging niemand iets aan!

‘En toen we terug kwamen...’ ging Padu verder.

‘...toen hoorden we uit de verte Prikkie aan iedereen vertellen dat Padu...’ Maddalena slikte even. Ze had willen zeggen, wat Prikkie gezegd had: dat Padu gek was, en dat hij zelf zijn ezel had

losgelaten. Ze hield het nog net op tijd binnen.

‘Prikkie zei tegen iedereen dat Padu de baby gestolen had,’ ging ze verder.

‘Waarom?’ vroeg de brigadier aan de schuldige.

‘Hij is toch gek,’ mompelde Prikkie. ‘Vraag het maar aan Chepita. Die zegt dat hij het Boze Oog heeft. Anders zou hij niet altijd in dat schip zijn bij de geesten van de verdronken zeelui.’

Weer schoot de hand van mami Hilaria uit en had Prikkie zijn tweede klap van haar te pakken.

‘Als dát nodig is kan ik het ook nog wel,’ zei de brigadier.

De vader van Prikkie had het wijzer gevonden naar huis te gaan.

Het leek of de laatste woorden van de brigadier Prikkie weer net zo brutaal maakten als anders. Hij zei triomfantelijk: ‘Alleen iemand die gek is, maakt zijn eigen ezel los en jaagt hem weg.’

Nu was het toch gezegd!

Er viel een doodse stilte. En in die stilte kon iedereen Sjoontji horen opstaan.

‘Je liegt! Dat heb jij ook gedaan,’ gilde Maddalena woest.

Padu keek Prikkie alleen maar midden in zijn gezicht. Maar Prikkie sloeg zijn ogen niet neer. Pas toen Sjoontji in de kring kwam en zonder een woord te zeggen met een paar vingers het gezicht van Prikkie bij de kin naar boven tilde, draaide Prikkie zijn ogen naar beneden.

‘Dus jij hebt gisteravond mijn ezel de kunuku ingejaagd?’ vroeg Sjoontji met zware stem.

Prikkie gaf geen antwoord. Maar iedereen wist nu dat hij de schuldige was.

Alleen, hoe moest het nu verder met de ezel? Nu wist de polis het en Sjoontji zou zijn boete moeten betalen. Want de vader van Prikkie zou er niet aan denken dat te doen, ook al was het de schuld van zijn zoon.

‘Vooruit, naar bed jullie,’ zei de brigadier plotseling.

Hij gaf Padu en Prikkie een zetje, ieder een andere kant uit. Prikkie maakte dat hij weg kwam. Maar Padu slenterde in de richting waar de motor stond. Hij hoorde de polís tegen een van de vrouwen zeggen: ‘Door al dat gedoe zou ik nog vergeten waarvoor ik gekomen ben. Ik heb je man maar een nachtje bij ons in de cel te logeren gehouden. Hij zat stomdronken in het bussie waarmee hij van de ocho dia kwam. Morgen is hij weer thuis. Dat is beter dan dat hij brokken maakt.’

De vrouw zei vlug een paar maal achter elkaar: ‘Ja, ja!’ en ging toen haar huisje binnen.

‘Zo?’ zei de brigadier voor hij op de motor stapte. Hij bekeek Padu amper.

Padu wist niet goed hoe hij het zeggen moest, ook al had hij het een paar keer bij zichzelf gerepeteerd.

‘Verkoopt u de ezel niet?’ vroeg hij vlug.

Het liefst was hij weg gerend om niet te hoeven zien dat de polís, ‘nee’ zou zeggen. Maar hij bleef - zoals ze altijd in het dorp deden - staan dralen. En hij trok een gezicht of er over niets gesproken was.

En of het hoofdschudden van de polís nu ‘nee’ betekende, of alleen maar een teken van verbazing was over zoveel brutaliteit, daar moest Padu nog eens rustig over nadenken.

[Hoofdstuk 7]

Die nacht sliep Padu onrustig. Telkens schoot hij wakker, omdat hij gedroomd had. Mami Hilaria was wel vier keer opgestaan om hem wakker te schudden en te laten drinken.

‘Hij is ziek van de regen,’ had Padu haar tegen Sjoontji horen zeggen. En Padu stelde zich voor, dat Sjoontji toen zijn hoofd geschud had.

Alles wat er die laatste dagen gebeurd was, had Padu in zijn slaap te pakken, en niet de geheimzinnige regen.

En dat zou Sjoontji ook wel weten.

‘Padúúú!’

Met een ruk vloog Padu overeind. Wie had hem uit zijn slaap geroepen? Of was het in zijn slaap gebeurd?

Hij keek het schemerige huisje door. Sjoontji en mami Hilaria sliepen nog. Hun ademhaling was duidelijk te horen.

Wie was het dan geweest?

Maddalena?

De polís?

Padu ging weer liggen, maar slapen kon hij niet meer. Hij probeerde zich een van de verhalen te herinneren, die zijn moeder hem verteld had over Nanzi, de spin. Die sliep ook altijd zo slecht, omdat hij steeds op onraad verdacht was. Zou dat met hem ook het geval zijn?

Hij kon vroeg opstaan, zoals gisterochtend. Maar toen moest hij de ezel gaan zoeken. Nu was er geen enkele reden.

‘Padúúú!’

Met een sprong stond Padu op zijn benen. Hij hield het niet langer uit. Hij móest weten wie telkens zijn naam riep. Want nu had hij niet geslapen.

Vlug schoot hij in zijn kleren, nam nog een slok water, streek met zijn handen over zijn zwarte krulhaar en sloop de deur uit.

Buiten begon het dag te worden. Maar dat was dan ook het enige wat Padu zag.

Voorzichtig liep hij om het huis heen. Vlakbij lagen varkens te slapen. Bijna was hij over de dieren gestruikeld, omdat ze met hun zwarte vellen in de schemer van de ochtend niet te zien waren.

‘Padúúú!’

Met een ruk draaide hij zich om. Weer die stem. En toch was er niemand te zien.

Padu stak in ieder oor een vinger, bewoog ze in het gat vlug heen en weer.

Misschien kwam het toch door die regen, dat hij niet goed meer kon horen.

Hij haalde zijn vingers uit zijn oren, omdat de ene - die met de splinter erin - pijn deed.

‘Die kan ik er nu ook wel uithalen,’ mompelde hij.

Hij wist nu waar de ezel was. En nu de polís gehoord had dat de ezel van Sjoontji bij hen in de omheining stond, was het een verloren zaak.

Met een speld, die hij uit zijn broekzak gehaald had, probeerde Padu de splinter uit zijn vinger te peuteren.

‘Waarom heb ik die polís gisteravond gevraagd of hij de ezel niet verkopen wil?’ vroeg hij zich af. Misschien, omdat hij gisteravond de polís niet zo verschrikkelijk had gevonden als anders? Nú wist hij het niet meer hoe hij die polís vond. Overdag was alles altijd anders dan 's avonds. En dat hoofdschudden van de polís... daar was hij ook nog niet zeker van, wat dat betekend had.

Met zijn tong ging hij over z'n lip. Deed ook al pijn, net als zijn vinger. De splinter was er uit, maar op de plaats waar hij gezeten had bleef het pijnlijk.

Padu haalde zijn schouders op. Zou ook wel weer overgaan. Anders had mami Hilaria er wel een of ander papje voor. Hij borg de speld op. Zijn hand raakte aan de mondharmonika in zijn zak.

‘Ik ga naar de boot,’ zei hij. Want hij moest spelen, muziek maken, voelde hij. Dan zou dat slome gevoel misschien verdwijnen.

Nog eens keek hij naar hun huis, naar de andere huisjes. Nee, daar zat toch echt niemand die hem had kunnen roepen. Het was zelfs zó stil... niet te geloven dat daar gisteravond zoveel drukte geweest was.

Aan zijn vechtpartij met Prikkie dacht Padu geen ogenblik meer. Het was de eerste keer in zijn leven geweest dat hij zó gevochten had. Hij gaf niet om vechten en had het daarom nooit gedaan. Maar gisteravond was het nodig geweest. Hij wist niet eens hoe hij het gevonden had. Het was zo vlug gegaan.

Plotseling begon hij te fluiten, want hij herinnerde zich wat Maddalena allemaal gezegd had tegen de polís. Maddalena had wèl gedurfd toen de anderen, de groten ook, hun mond gehouden hadden. En zij had niets gezegd van de ezel! Daar was meer moed voor nodig, om zo tegen de polís te spreken, dan om te vechten!

‘Als ik Maddalena zie, zeg ik haar dat zij voortaan ook in mijn schip mag,’ zei Padu hardop, tussen zijn fluiten door. Hij had wel zo terug willen hollen om Maddalena uit haar huis te roepen en het haar te vertellen.

Hij hield zijn pas in, liep toch door. Het was beter om te wachten tot zij zich liet zien. De anderen hadden er niets mee te maken!

Padu had het schip nog niet zien liggen of - even zijn ogen dicht - hij zette het op een lopen er naartoe. Waarom wist hij niet, maar hij moest dat laatste stuk meestal rennen. Buiten adem bleef hij voor het grote gat aan de zijwand staan. Dáár, bij die ene

punt van het eiland, was de zon aan het opkomen. De zee begon zich te kleuren, maar de passaatwind voelde nog fris aan.

‘Ik ga zwemmen,’ zei Padu, tevreden over het stille strand turend.

Hij gooide zijn kleren uit en rende het water in. Verder dan zeven meter uit de kant waagde hij zich niet. Het was oppassen voor haaien! Niemand zou het horen als er nu iets gebeurde. Maar zo vlak bij de kant was er ook genoeg te beleven.

Steeds opnieuw dook Padu onder en zwom de lange, spitse, kleurige vissen achterna. Zijn buik trok hij in als hij boven een zwarte zee-appel kwam. Als je daarin terecht kwam was je nog niet gelukkig. De mond van de zee-appel, verborgen tussen de rechtopstaande stekels, sloot zich dan om je vel. En je kon er gemeen ziek van worden.

Verderop dook hij mooie stukjes koraalsteen op. Maar toen hij ze boven water beter bekeek was het net of ze zo mooi niet waren als daaronder.

Hij had er genoeg van, ging op het zand zitten met zijn rug naar het wrak, zijn gezicht naar de opkomende zon. De waterdruppels blies hij van zijn huid. Als hij droog was, en dat zou zo lang niet duren, zou hij zich wel aankleden.

Uit zijn broekzak nam hij zijn mondharmonika en begon te spelen. Niet de liedjes van school, maar zomaar iets, dat leek op alles wat er die laatste dagen gebeurd was. Het was een wijsje over de ezel, en over de regen, over Editha, over Maddalena, die vastgebonden gezeten had, en ook over Prikkie, over het vechten, en over de polís.

Of hij zich nu teveel ingespannen had met zwemmen, of dat het spelen hem teveel adem gekost had, Padu moest ineens gaan liggen, zo duizelig voelde hij zich.

In de verhalen van vroeger was het altijd een oude vrouw in

lompen, die maakte dat je je zo lam voelde. Zij droeg alle schuld van de wereld. Je kon haar maar beter niet tegenkomen. Dan raakte je haar niet meer kwijt met al haar schulden... Zijn schuld ook? Hij had niet op de ezel gelet. Hij had Editha niet zolang in het schip moeten houden. Ze was Leisah tóch niet geweest.

Die oude vrouw in lompen met alle schuld van de wereld... vroeger wisten ze een middel om haar kwijt te raken... hij had op z'n harmonika gespeeld, gezwommen...

Er ging een rilling door Padu heen, zijn hele lichaam schokte.

‘Ik moet me aankleden,’ dacht hij versuft. ‘Als er iemand komt...’

Met moeite kreeg hij zijn kleren over zijn vochtige huid. Aan zijn schoenen kwam hij niet meer toe. Alsof ze niet bij hem hoorden zo alleen stonden ze naast zijn armen, waarop zijn slapend hoofd was neergevallen.

Hoe lang hij zo gelegen had, vlak naast de zee, in de steeds warmer wordende zon, wist hij niet. Hij werd wakker van een stem, die riep: ‘Padúúú!’

‘Ik kijk toch niet,’ dacht hij in zijn halfslaap. ‘Vanochtend riepen ze ook... er was niemand...’

‘Padúúú!’

‘Ja?’ vroeg hij onduidelijk. Er zou toch niemand antwoord geven.

Pas toen hij een zachte schop tegen zijn rug voelde, tilde hij zijn hoofd op.

‘O!’ zei hij verlegen en krabbelde vlug overeind, omdat Maddalena hem maar bleef aankijken. ‘Ik sliep,’ zei hij verklarend, wreef zijn beide ogen uit.

‘Nou, en hoe! Ik dacht, dat je nooit meer wakker zou worden,’ antwoordde Maddalena angstig. ‘Is er iets?’

Padu schudde zijn hoofd. ‘Hoe laat is 't?’

‘Half acht bijna. We moeten zo naar school.’

Padu wilde vragen waarom ze naar het wrak gekomen was. Ze wist immers nog niet dat ze voortaan bij hem in het schip mocht spelen? Of, had hij het haar toch verteld? Hij wist het niet meer. Hij wist niet meer wat wel gebeurd was, en wat niet.

Met allebei zijn handen voelde hij aan zijn hoofd. Het klopte en woog zo zwaar als een *patia*. Zou het overgaan als hij wat kokosolie op zijn kruin smeerde, of een bananeschil over zijn hoofd legde?

‘De polis is er weer. Die van gisteravond. Hij is bij jullie naar binnen gegaan,’ vertelde Maddalena opgewonden.

‘Polis? Bij ons?’ Ineens was Padu goed wakker. Hij trok Maddalena mee door het gat het schip binnen. ‘Waarom?’

Maddalena haalde haar schouders op. ‘Ik weet het niet. Maar ik dacht... ik dacht dat jij het weten moest.’

Padu knikte en keek Maddalena goedkeurend aan. Maddalena keek vlug de andere kant uit

‘O, wat mooi,’ zei ze en wees naar de tekeningen op de scheepswand.

‘Hm,’ zei Padu kortaf. Want hij had naar die ene, brede streep gekeken, die hij gisteren het eerst gemaakt had: het lachen van Editha. Het leek naar niks, zag hij nu.

‘Die lijkt net echt, die schoener,’ zei Maddalena. Ze ging wat dichterbij de tekening van een grote zeilboot staan. ‘Hoe kan je het zo!’

‘Als ik maar van dat papier had, zoals op school,’ antwoordde Padu.

‘Jij tekent het beste van de hele school, van heel Santa Martha. Van het hele eiland wel,’ zei Maddalena trots.

‘Nou zeg...’ Padu klakte met z'n tong. Nu moest Maddalena niet met dat flauwe geklets beginnen! Maar diep in zijn hart vond

hij het heerlijk dat ze het gezegd had. Want hij tekende graag, bijna net zo graag als hij op zijn harmonika speelde. Dat wist zelfs mami Hilaria niet. Want dan zou ze er misschien weer wat van te zeggen hebben. En het was genoeg dat je voor één ding op je kop kreeg. Maar gisteravond had ze toch geen kwaad woord tegen hem gezegd. En vannacht was ze wel vier keer haar bed uitgekomen voor hem.

‘Hoor eens...’ zei Maddalena plotseling.

Padu hield zijn hoofd een beetje scheef. Er was beslist iets met zijn oren, want hij hoorde niets!

‘De polís, denk ik,’ fluisterde Maddalena.

Doodstil bleven ze staan waar ze stonden. Want waar konden ze heen? Wanneer ze uit de boot kwamen zou de polís hen zeker zien.

‘Dat is vast de polís. En de anderen lopen achter hem aan. Hoor maar,’ fluisterde Maddalena weer.

Ja, dat lawaai van jongens- en meisjesstemmen hoorde Padu ook wel. Maar dat hoefde nog niet te betekenen dat daar de polís aan kwam.

Had Maddalena zijn gedachten geraden? Want ze zei: ‘Ze durven niet alleen te komen anders...’ Ze was er trots op dat zij wel alleen had durven komen vanochtend.

Padu knikte. Maddalena kon best gelijk hebben. Maar áls dat zo was, dan hoefde de polís niet te weten dat ze bang voor hem waren. Zij hadden niets gedaan!

‘Vooruit,’ zei hij, flink hardop. Hij zag dat Maddalena er van schrok. ‘Ga zitten.’ Hij wees op het kratje.

Gehoorzaam deed Maddalena wat haar bevolen was. Toen nam Padu zijn harmonika en begon te spelen. Maar nu een liedje wat ze op school geleerd hadden. Maddalena zong zachtjes mee, met bibberende stem.

En zo vond de brigadier hen toen hij door het gat van het schip naar binnen kroop. Padu had nooit gedacht dat zo'n groot mens als een polís door de scheepswand naar binnen zou kunnen. Maar nu had hij het zelf gezien. De polís was zeker ook niet bang voor geesten.

'Goeie morgen,' zei de brigadier. Hij rekte zich uit en leek nog langer dan gisteravond.

Maddalena keek Padu aan en Padu keek Maddalena aan. Wat bedoelde die polís met zijn: goeie morgen? Dat moesten kinderen tegen grote mensen zeggen. Dat zei je op school tegen soeur Stefanie als je de klas binnen kwam. Maar dat zei je niet tegen jongens en meisjes!

'Ik ben bij Sjoontji geweest,' ging de polís verder. Maar wat hij er gedaan had, zei hij niet. Want hij had nu ook de tekeningen gezien. 'Heb jij die gemaakt?' vroeg hij aan Padu.

Stom knikte Padu van 'ja'. Maddalena was opgestaan van het kratje. Ze kón niet blijven zitten met die polís vlak in de buurt.

'Dat is knap,' zei de polís. 'Je kunt dus nog wel wat anders dan vechten!'

Koppig kneep Padu zijn lippen op elkaar. Hij vond het gemeen dat de polís zoiets zei, want hij wist toch hoe het gisteren allemaal begonnen was.

'Padu vecht anders nooit,' zei Maddalena fel. 'Prikkie, dat is een gemene vechtersbaas.'

Padu gaf haar een wenk met z'n hoofd, dat ze niets meer zeggen moest tegen de polís. Verlegen begon Maddalena aan de ceintuur van haar gescheurde rok te draaien.

'Nou, je hebt hem anders aardig toegetakeld voor zo'n eerste keer,' zei de polís, maar hij lachte erbij.

Padu grinnikte terug. Wat moest hij anders doen? Zeggen, dat hij Prikkie nog harder had willen raken? En dat Prikkie voortaan

niet meer moest proberen om hem te pesten?

‘Zijn moeder hield me daarnet aan om me te laten zien hoe hij er uitziet. Nou, het is fraai...’

Maddalena liet de brigadier niet uitspreken. Ze had haar been naar hem uitgestoken. ‘En dit dan?’ vroeg ze kwaad.

De polís keek naar de blauwe plekken. Bij Maddalena kon je blauwe plekken altijd goed zien omdat ze het blankste meisje uit het dorp was. Daarom ook plaagden de anderen haar als ze de kans kregen. Ze waren jaloers op haar.

‘En mijn rok dan? Daar moet ik mee naar school,’ ging ze verder. Ze trok er zo'n verontwaardigd gezicht bij dat Padu bijna in de lach schoot. Meisjes waren ook allemaal hetzelfde! En Maddalena leek nu net op Aura!

‘Tsja,’ zei de brigadier, ‘dat is niet zo mooi! Het is goed dat ik dat weet. Want de moeder van Prikkie wilde dat ik Padu eens onder handen zou nemen voor die vechtpartij.’

Hij wachtte even en keek vanuit de hoogte in de beide opgeheven kindergezichten. Daar was zoveel verontwaardiging op te lezen, dat hij in de lach schoot.

‘Ik weet er iets beters op,’ zei hij. ‘Ga jij maar eens met me mee.’

Hij wenkte Padu en kroop het schip uit.

‘Niet doen,’ fluisterde Maddalena.

Maar Padu haalde zijn schouders op. Het had geen zin om nu nog weg te lopen. En het was gek, hij had wel vertrouwen in die polís. Iemand die zo lachen kon, zou je er niet in laten lopen!

Maar hoe dichter hij het dorp naderde aan de zijde van de brigadier des te heviger begon zijn hart te kloppen. Hij wilde niet omkijken naar Maddalena, die achter hem liep. Dan zouden al die anderen het zien, die bij het begin van het strand waren blijven wachten op wat er gebeuren zou.

De brigadier liep bedaard naar zijn motor met zijspan, die voor het rijtje huisjes stond.

‘Stap maar in,’ zei hij tegen Padu en wees op het bakje. Binnen een paar tellen stonden alle dorpsbewoners rond de polís en Padu.

Padu durfde niet op of om te kijken. Nu ging er iets gebeuren, iets...

Hij hoorde niet eens meer dat Prikkie triomfantelijk riep: ‘Zie jewel, nu gaat-ie in de boei. Of naar het gekkenhuis! Dat komt ervan...’ Het lawaai van de startende motor overstemde alles.

Voor hij erop verdacht was, schoot de motor vooruit. Padu schokte eerst naar achteren, toen naar voren. Ze stoven de grote weg op.

‘Gaat lekker, hè?’ riep de brigadier boven het lawaai uit.

Padu knikte maar van ‘ja’. Vroeger zou hij er alles voor gegeven hebben, voor zo'n ritje in het bakkie, zoals de kinderen het zijspan noemden. Maar nu het hem overkwam, vond hij er niets aan. Als hij maar wist wat er met hem ging gebeuren!

‘Je hoeft 'm niet zo te knijpen,’ riep de brigadier weer.

Hij lachte als was het een beste mop. Verlegen grinnikte Padu mee.

Nog voor ze bij Pannekoek waren zag Padu Emilio rijden, die de vorige avond bij de polís had moeten ‘logeren’, omdat hij zo dronken van de ocho dia gekomen was

De brigadier zwaaide naar Emilio en Emilio riep in het voorbijgaan iets terug. Padu had het niet verstaan. Maar wel had hij het verbaasde, lachende gezicht van Emilio duidelijk kunnen zien. Het stelde hem wat op z'n gemak.

Voorzichtig ging hij verzitten, leunde gemakkelijk naar achteren. Hij sloot zijn ogen en dacht: ‘Zou het in een vliegtuig nu ook zo zijn?’

De weg naar Dokterstuin, die anders eindeloos lang leek als je hem lopen moest, was nu zó afgelegd. Padu zuchtte toen hij het huis van de polís in het oog kreeg.

Nu ging het komen!

‘Stap maar uit, Padu.’

De brigadier wachtte niet tot Padu uit het bakkie klom, maar liep meteen met grote stappen de post in.

‘Hij denkt zeker dat ik niet weg durf te lopen,’ dacht Padu verontwaardigd.

En bijna had hij het daarom gedaan. Maar waar moest hij naar toe? De polís zou hem toch vinden. Hij kon het eiland niet af. Daarom bleef hij gedwee op de treetjes van de post zitten wachten. Hij begon zijn tenen te tellen, het oude spelletje.

Plotseling voelde hij een stekende prik aan de onderkant van zijn dijbeen. Met zijn vlakke hand sloeg hij erop, keek toen vlug wat voor een beest hem gestoken had. Een zwarte mier! Dat betekende, dat er iets goeds ging gebeuren!

Met de vermorzelde mier in zijn hand sufte Padu weg. Wat voor goeds kón er gebeuren? Met hem? En toch was het echt een zwarte mier!

Hij boog zijn hoofd over zijn hand, keek nog eens aandachtig. Maar toen zag hij ineens de strepen in zijn handpalmen ook weer duidelijk. Strepen in je handpalmen! Leisah! Alles wat er de dag tevoren gebeurd was, kwam weer terug. Zoveel ongeluk bij elkaar! Daar kon één enkele zwarte mier niet tegen op. Of toch...?

Het wàs een zwarte mier!

Tussen zijn gespreide vingers door schudde Padu het insect op de grond. Hij zag zijn blote tenen bewegen, op en neer, op de maat van de voetstappen achter hem. Wie kwam daar?

‘Kom maar 'ns mee!’ De polís had een bos sleutels in zijn hand.

Aarzelend stond Padu op. Dat moesten de sleutels van de cel zijn. Hij keek nog eens rechts en links, of er niet iemand in de buurt was, die hem kon helpen. Aan wie hij kon zeggen dat hij echt niets gedaan had. Dat het allemaal de schuld van Prikkie was.

Maar, er was niemand!

Vanuit het huis van de polís klonk alleen het zingen van een vrouwenstem. Padu had moeite om zich goed te houden. Als die stem er niet geweest was, was het niet zo verschrikkelijk geweest. Nu moest hij ineens aan zijn moeder denken. Dat ze hem misschien nooit meer terug zou zien. En als ze eindelijk weer op het eiland zou komen, dan zouden de mensen zeggen: 'Padu zit in de boei.'

'Nu moet je eens opletten,' zei de brigadier.

Maar Padu had hem net zo lief tegen die stijve benen met die leren kappen geschopt.

Om hem er zo in te laten lopen! Eerst lachen en vriendelijk doen om hem mee te krijgen, en hem nu opsluiten - zonder dat er iemand was, die het voor hem kon opnemen! Als Sjoontji dit zou weten...

Maar Sjoontji zou misschien zeggen: 'Alles gaat zoals het gaan moet!'

Die zwarte mier! Was die wel zwart geweest? Bruin misschien...

Ineens kon het Padu ook niet meer schelen: de boei niet meer, het zingen in huis niet meer. Het was of er binnen in hem ook zo'n harde kap gegroeid was als er om ieder been van de polís zat.

Met gebogen hoofd volgde hij de brigadier op de hielen. Hij keek niet waar hij liep. Hij zág alleen maar die zwarte kappen voor hem. Hij vóelde alleen maar die harde kap in hem. Hij hóorde alleen maar het rinkelen van de grote sleutels.

'Zo!'

Nog keek Padu bij die woorden niet op. Er was een deur opengegaan. Pas toen hij het balken van een ezel hoorde, hief hij zijn hoofd op.

Hij begreep het niet.

Hij kon het niet begrijpen.

Ze stonden binnen de omheining. Alle ezels liepen op hem toe. Maar de ezel van Sjoontji kwam het dichtst bij hem staan en ging met zijn zachte lippen over Padu's schouder.

Aarzelend strekte Padu zijn hand uit om het dier voor het laatst te aaien. De polís had hem zeker nog één keer de ezel willen laten zien. Wie weet, misschien was hij al verkocht! Die polís was toch zo kwaad niet als hij er uitzag.

‘Nou?’ vroeg de brigadier.

Vragend keek Padu naar de man op. Wat: nou?

‘Neem je 'm niet mee naar huis?’

‘Néé,’ gilde Padu uitgelaten, omdat hij het niet geloven kon.

‘Jááá,’ riep de brigadier lachend. ‘Ik vind dat je dat wel verdiend hebt.’

‘Maar... ik heb geen geld! En Sjoontji ook niet,’ zei Padu vlug. Niet te geloven dat hij de ezel zomaar mee mocht nemen! Dat was te mooi om waar te zijn, zoals soeur Stefanie altijd zei wanneer een van hen eens extra netjes gewerkt had.

‘O, dat is wel in orde. Het is jullie schuld toch niet?’ merkte de brigadier op.

‘Moet Prikkie het dan betalen?’ vroeg Padu. Hij wilde liever weten waar hij aan toe was.

‘Die heeft z'n portie wel gehad,’ antwoordde de brigadier. Voor Padu op de rug van de ezel kon springen, zei hij: ‘Wacht eens even!’

‘Zie je wel,’ dacht Padu, ‘nu komt het toch nog!’

Was het nu een zwarte mier geweest of een bruine? Aan de

mier zelf kon hij het niet meer zien, die had hij weggegooid. Maar als het goed afliep met de ezel, dan was het een zwarte mier geweest. Als het niet goed afliep, dan was het een bruine mier geweest. Daaraan alleen zou hij het weten.

De brigadier had hem gewenkt: meekomen! De ezel bleef achter binnen de omheining, het hek ging weer op slot.

De brigadier duwde Padu in de richting van het huis.

‘Paulien,’ riep hij toen hij binnen was.

Ze liepen door naar de kamer, die aan het eind van de gang achter het wachtlokaal lag. Een blonde vrouw kwam hen tegemoet.

‘Zij heeft daarnet gezongen,’ dacht Padu.

Ze lachte tegen hem.

‘Heb je een glas tamarindestroop voor deze vechtersbaas? En kijk ook 'ns of je een rokje hebt voor een vriendinnetje van hem. Die heeft niets meer om aan te trekken, zoals jullie vrouwen altijd zeggen.’

De vrouw lachte, eerst naar haar man, toen weer tegen Padu. En terwijl Padu het glas tamarindestroop, dat ze hem gegeven had, op de galerij opdronk, zocht zij naar een rokje voor Maddalena.

Padu moest zeker een kwartier blijven zitten om alles te vertellen. Maar veel liet hij niet los - zijn gedachten waren ergens anders mee bezig. Moest hij dat stomme rokje nu aannemen of niet! Hij hield niet van dat soort geschenken. Maar ja, dat rokje was niet voor hem - stelje voor! Het was voor Maddalena, en die vond het misschien wel leuk. Wat zat hij nou te zeuren! Maddalena had dat rokje gewoon nodig, en niemand hoefde te weten dat ze het gekregen had.

Ineens begon de vrouw over zijn vader en moeder. Padu wist niet goed wat hij over hen zeggen moest. De polís kende zijn va-

der en moeder toch niet? Of wel? Waarom moesten ze er alles van weten? Hij wist er zelf zo weinig van.

‘Hoeft het niet meer?’ vroeg hij. ‘Ik kom te laat op school.’

Te laat kwam hij toch, ook al liep de ezel nog zo hard. Wie weet, als het dier onderweg kuren kreeg en geen poot wilde verzetten!

Het kon hem niets schelen wat soeur Stefanie ervan dacht dat hij te laat was. Maddalena had haar vast verteld wat er gebeurd was. En anders Prikkie, die dacht dat hij nu in de boei zat. Maar op school zitten leek hem veiliger dan hier in de politiepost, ook al deden ze hem niets.

Wat zouden ze in het dorp opkijken als hij, met de ezel, terug kwam. Daarom kon hij ook bijna niet meer wachten. Of, had Sjoontji dit ook geweten? En had hij daarom geen vinger uitgestoken om hem te helpen?

Padu voelde weer aan zijn hoofd. Het bonsde, klopte. Onderweg zou hij er een bananeschil op leggen. En die banaan kwam ook van pas. Misschien was hij alleen maar zo duizelig, omdat hij alweer niet gegeten had.

‘...en weet je dat hij zo mooi tekenen kan,’ hoorde hij de brigadier tegen zijn vrouw zeggen.

De vrouw bleef hem strak aankijken. Padu voelde zich onrustig worden. Kon hij nu weg? Maar de ezel zat nog vast.

Hij staarde naar de grond, probeerde niet op te kijken. Niet, omdat hij verlegen was. Maar het ergerde hem als mensen naar hem keken. Net of het waar was wat Prikkie altijd schreeuwde: ‘Padu is gek! Padu is gek!’ En of ze daarom iets voor hem wilden doen. Ze hoefden niets voor hem te doen. Niemand hoefde iets voor hem te doen. Hij kon het zelf wel, al deed hij het niet altijd.

Hij hoorde niet wat de brigadier en zijn vrouw bespraken. Hij zat zo'n beetje voor zich uit te neuriën, heel zachtjes. En wat hij

dacht dat waren, ook zachtjes, de woorden op die wijs. 'Niemand hoeft iets voor me te doen... en dat wil ik jullie eens goed zeggen... ik weet wel dat dat niet kan... maar ik wil het jullie eens graag zeggen... de waarheid zeggen... waarheid zeggen is nog geen oneerbiedigheid... als ik terug kom zal ik zeggen... mensen, zal ik zeggen... Padu is niet...'

'Nou, Padu,' hoorde hij de brigadier zeggen.

Met een sprong was Padu overeind. Hij kon weg! De rok voor Maddalena rolde hij stevig in elkaar. En hij zei wel drie keer: '*Masha danki*, dank u wel, bedankt...' tegen de vrouw: voor de rok, en voor de tamarindestroop, en omdat ze eindelijk haar mond hield.

Nog een keer ging de brigadier met Padu mee om de ezel te halen.

'De groeten aan Sjoontji,' riep hij Padu na, terwijl die in de richting van de grote weg verdween.

'Vandaag gaat alles goed,' dacht Padu opgewekt toen de ezel al meteen harder dan anders liep. 'Dus toch een zwarte mier! Ik had het beest eigenlijk niet dood moeten slaan. Maar dan had ik ook niet geweten of het een mier was geweest, en wel een zwarte of een andere. Die stem vanmorgen! Dat is natuurlijk de stem van de ezel geweest. Die riep me, dat ik komen moest. Het is maar goed dat de polís me is komen halen. Anders had ik het nooit gedurfd.'

Weer probeerde hij zich voor te stellen wat voor een gezicht Sjoontji zou zetten en mami Hilaria en alle mensen uit het dorp als ze hem op de ezel zouden zien aankomen.

En wat Maddalena zou zeggen als hij haar de nieuwe rok gaf.

'Maddalena is naar school. De anderen ook,' mompelde hij. 'Jammer! Dan moet ik de rok mee naar school nemen. Want anders pikt Aura die nog in!'

Het laatste eind van de weg liep de ezel op een draf. Zo hard, dat Padu geen kans kreeg even af te stappen om bij een plantage een banaan te plukken en de schil ervan op zijn hoofd te leggen.

Nu waren ze vlak bij het dorp. Wat liep de ezel! Zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Hij had zelfs moeite het dier in te houden toen ze bij het bord kwamen, waarop aan de ene kant met grote letters stond: SANTA MARTHA en aan de andere kant, met krijt: Padu is gek.

‘Hô!’ riep hij en trok het dier aan zijn manen.

‘Padu!’ riepen de dorpsbewoners, die hem hadden zien aankomen. Iedereen, die thuis was, liep uit.

‘Mijn tijd!’ Mami Hilaria zuchtte beduusd. Voor het eerst van haar leven zei ze niets van de schrik.

‘Hij heeft de ezel! Sjoontji, de ezel is terug,’ hoorde Padu iemand roepen.

Maar hij had geen tijd om te kijken wie het geweest was. Hij trok zijn ene schoen uit en spuugde op de onderkant. Toen veegde hij met de natte zool in vinnige halen over de krijtwoorden: Padu is gek.

Zo, wég!

Niemand zei een woord!

‘En wie het er nu nog eens op durft zetten...’ riep Padu dreigend.